

KONVENCIJA ZDRUŽENIH NARODOV PROTI KORUPCIJI

PREAMBULA

Države pogodbenice te konvencije so se,

zaskrbljene zaradi resnosti težav in nevarnosti, ki jih prinaša korupcija za stabilnost in varnost družb zaradi spodkopavanja institucij in vrednot demokracije, etičnih načel in pravičnosti ter ogrožanja trajnostnega razvoja in vladavine prava,

zaskrbljene tudi zaradi povezav med korupcijo in drugimi oblikami kriminala, zlasti organiziranega in gospodarskega, vključno s pranjem denarja,

zaskrbljene zaradi primerov korupcije, ki vključujejo zelo veliko sredstev, ki lahko pomenijo precejšen delež virov držav, in ogrožajo njihovo politično stabilnost in trajnosten razvoj,

prepričane, da korupcija ni več lokalno vprašanje, temveč mednarodni pojav, ki vpliva na vse družbe in gospodarstva, zaradi česar je nujno potrebno mednarodno sodelovanje za njeno preprečevanje in nadzor,

prepričane tudi, da je za učinkovito preprečevanje korupcije in boj proti njej potreben vsestranski in interdisciplinaren pristop,

prepričane, da lahko razpoložljivost strokovne pomoči igra pomembno vlogo pri izboljšanju sposobnosti držav za učinkovito preprečevanje korupcije in boj proti njej, vključno s krepitvijo zmogljivosti in razvojem institucij,

prepričane, da lahko nezakonito pridobivanje osebnega bogastva škodi zlasti demokratičnim institucijam, nacionalnim gospodarstvom in vladavini prava,

odločne, da bodo učinkoviteje preprečile, odkrile in zatrle mednarodne prenose nezakonito pridobljenih sredstev in okrepile mednarodno sodelovanje pri povračilu premoženja,

priznavajoč temeljna načela kazenskih in civilnih ali upravnih postopkov za sodno odločanje o premoženjskih pravicah,

ob upoštevanju, da sta preprečevanje in odprava korupcije odgovornost vseh držav in da morajo med seboj sodelovati, pri čemer sta potrebni podpora in vključitev posameznikov in skupin zunaj javnega sektorja, kot so civilna družba, nevladne organizacije in skupnosti, če naj bi bila njihova

prizadevanja na tem področju uspešna,

ob upoštevanju načel ustreznega vodenja javnih zadev in upravljanja javnega premoženja, poštenosti, odgovornosti in enakosti pred zakonom ter potrebe po varovanju integritete in spodbujanju kulture zavračanja korupcije,

zadovoljne z delom Komisije za preprečevanje kriminalitete in kazensko pravosodje ter Urada Združenih narodov za droge in kriminal pri preprečevanju korupcije in boju proti njej,

ob upoštevanju dela, ki so ga na tem področju opravile druge mednarodne in regionalne organizacije, vključno z dejavnostmi Afriške unije, Sveta Evrope, Sveta za carinsko sodelovanje (znanega tudi kot Svetovna carinska organizacija), Evropske unije, Lige arabskih držav, Organizacije za gospodarsko sodelovanje in razvoj in Organizacije ameriških držav,

zadovoljne z večstranskimi dokumenti za preprečevanje korupcije in boj proti njej, med drugim Medameriško konvencijo proti korupciji, ki jo je sprejela Organizacija ameriških držav 29. marca 1996, Konvencijo o boju proti korupciji uradnikov Evropskih skupnosti ali uradnikov držav članic Evropske unije, ki jo je sprejel Svet Evropske unije 26. maja 1997, Konvencijo o boju proti podkupovanju tujih javnih uslužbencev v mednarodnem poslovanju, ki jo je sprejela Organizacija za gospodarsko sodelovanje in razvoj 21. novembra 1997, Kazenskopravno konvencijo o korupciji, ki jo je sprejel Odbor ministrov Sveta Evrope 27. januarja 1999, Civilnopravno konvencijo o korupciji, ki jo je sprejel Odbor ministrov Sveta Evrope 4. novembra 1999, in Konvencijo Afriške unije o preprečevanju korupcije in boju proti njej, ki so jo sprejeli voditelji držav in vlad Afriške unije 12. julija 2003,

pozdravljajoč začetek veljavnosti Konvencije Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu 29. septembra 2003,

dogovorile naslednje:

I. poglavje

Splošne določbe

1. člen

Namen

Namen te konvencije je:

- (a) spodbujati in krepiti ukrepe za učinkovitejše in uspešnejše preprečevanje korupcije in boj proti njej;
- (b) spodbujati, olajšati in podpirati mednarodno sodelovanje in strokovno pomoč pri preprečevanju korupcije in boju proti njej, vključno s povračilom premoženja;
- (c) spodbujati integriteto, odgovornost in ustrezno vodenje javnih zadev ter upravljanje javnega premoženja.

2. člen

Pomen izrazov

V tej konvenciji:

- (a) "javni uslužbenec" pomeni (i) osebo s trajnim ali začasnim zakonodajnim, izvršilnim, upravnim ali sodnim mandatom v državi pogodbenici, ne glede na to, ali je imenovana ali izvoljena, plačana ali ne in ne glede na njen položaj v hierarhiji; (ii) drugo osebo, ki dela v javnem sektorju, vključno z javno agencijo ali javnim podjetjem, ali opravlja javne storitve, kot je opredeljeno v notranjem pravu države pogodbenice in kot se uporablja na ustreznem pravnem področju te države pogodbenice; (iii) drugo osebo, ki je opredeljena kot "javni uslužbenec" v notranjem pravu države pogodbenice. V nekaterih posebnih ukrepih iz II. poglavja te konvencije pa lahko "javni uslužbenec" pomeni katero koli osebo, ki dela v javnem sektorju ali opravlja javne storitve, kot je opredeljeno v notranjem pravu države pogodbenice in kot se uporablja na ustreznem pravnem področju te države pogodbenice;
- (b) "tujji javni uslužbenec" je oseba z zakonodajnim, izvršilnim, upravnim ali sodnim mandatom v tuji državi, ne glede na to, ali je imenovana ali izvoljena, in oseba, ki dela v javnem sektorju tuje države, vključno z javno agencijo ali javnim podjetjem;
- (c) "uslužbenec mednarodne organizacije" je mednarodni uradnik ali oseba, ki jo taka organizacija pooblasti, da deluje v njenem imenu;

(d) "premoženje" je materialno ali nematerialno, premično ali nepremično, opredmeteno ali neopredmeteno, ter pravni dokumenti ali listine, ki potrjujejo lastništvo ali delež v takem premoženju;

(e) "premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem" pomeni kakršno koli premoženje, ki neposredno ali posredno izvira iz storjenega kaznivega dejanja ali je pridobljeno na njegovi podlagi;

(f) "zamrznitev" ali "zaseg" je začasna prepoved prenosa, zamenjave, razpolaganja s premoženjem ali njegovega pretoka ali začasna hramba premoženja ali nadzor na podlagi odredbe, ki jo izda sodišče ali drug pristojen organ;

(g) "odvzem" pomeni trajen odvzem premoženja na podlagi odredbe sodišča ali drugega pristojnega organa;

(h) "predhodno kaznivo dejanje" je kaznivo dejanje, katerega posledica je premoženjska korist, ki je lahko **predmet** kaznivega dejanja iz 23. člena te konvencije;

(i) "nadzorovana pošiljka" pomeni metodo, ki dopušča vstop, prehod ali izstop protipravnih ali sumljivih pošiljk na ozemlje, čezenj ali z ozemlja ene ali več držav ob vednosti in pod nadzorom njihovih pristojnih organov z namenom preiskave kaznivega dejanja in identifikacije oseb, udeleženih pri storitvi tega kaznivega dejanja.

3. člen *Področje uporabe*

1. Ta konvencija se v skladu s pogoji, ki jih določa, uporablja za preprečevanje, preiskovanje in pregon korupcije ter za zamrznitev, zaseg, odvzem in vrnitev premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo.

2. Razen če konvencija ne določa drugače, za njeno izvajanje ni nujno, da kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, ogrozijo državno premoženje ali ga oškodujejo.

4. člen *Varstvo suverenosti*

1. Države pogodbenice izpolnjujejo svoje obveznosti iz te konvencije skladno

z načeli suverene enakosti in ozemeljske celovitosti držav ter nevmešavanja v notranje zadeve držav.

2. Nobena določba te konvencije ne pooblašča države pogodbenice, da na ozemlju druge države izvaja jurisdikcijo in opravlja naloge, ki so v skladu z notranjim pravom te druge države v izključni pristojnosti njenih organov.

II. poglavje

Preventivni ukrepi

5. člen

Preventivne protikorupcijske usmeritve in postopki

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema sprejema in izvaja ali uporablja učinkovite in usklajene protikorupcijske usmeritve, ki spodbujajo sodelovanje družbe in izražajo načela vladavine prava, ustreznega vodenja javnih zadev in ustreznega upravljanja javnega premoženja, integriteto, preglednost in odgovornost.

2. Vsaka država pogodbenica si prizadeva, da vzpostavi in spodbuja učinkovite postopke za preprečevanje korupcije.

3. Vsaka država pogodbenica si prizadeva občasno oceniti ustrezne pravne dokumente in upravne ukrepe, da bi ugotovila, ali so primerni za preprečevanje korupcije in boj proti njej.

4. Države pogodbenice po potrebi in v skladu s temeljnimi načeli svojih pravnih sistemov sodelujejo med seboj in z ustreznimi mednarodnimi in regionalnimi organizacijami pri spodbujanju in razvijanju ukrepov iz tega člena. Tako sodelovanje lahko zajema udeležbo v mednarodnih programih in projektih za preprečevanje korupcije.

6. člen

Preventivni protikorupcijski organ ali organi

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svoje pravne ureditve zagotovi obstoj organa ali po potrebi organov, ki preprečujejo korupcijo na naslednje načine:

(a) z izvajanjem usmeritev iz 5. člena te konvencije ter po potrebi z nadziranjem in usklajevanjem izvajanja teh usmeritev;

(b) z izpopolnjevanjem in širjenjem znanja o preprečevanju korupcije.

2. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema zagotovi organu ali organom iz prejšnjega odstavka potrebno neodvisnost, da lahko opravljajo svoje naloge učinkovito in brez nedovoljenih vplivov. Zagotoviti je treba potrebne materialne vire in specializirano osebje kakor tudi usposabljanje, ki ga osebje potrebuje, da lahko opravlja svoje naloge.

3. Vsaka država pogodbenica sporoči generalnemu sekretarju Združenih narodov ime in naslov organa ali organov, ki lahko pomagajo drugim državam pogodbenicam pri razvijanju in izvajanju posebnih ukrepov za preprečevanje korupcije.

7. člen *Javni sektor*

1. Vsaka država pogodbenica si v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema in kadar je primerno prizadeva, da sprejme, uporablja in izboljšuje postopke za izbiranje, zaposlovanje, stalnost, napredovanje in upokožitev uradnikov, in kadar je to primerno, drugih neizvoljenih javnih uslužbencev:

(a) ki temeljijo na načelih učinkovitosti in preglednosti ter objektivnih merilih, kot so dosežki, nepristranskost in usposobljenost;

(b) ki vključujejo primerne postopke za izbiro in usposabljanje posameznikov za javne položaje, ki veljajo kot posebej občutljivi za korupcijo, ter po potrebi kroženje takih posameznikov na druge položaje;

(c) ki spodbujajo ustrezen osebni dohodek in pravične plačilne lestvice ob upoštevanju ravni gospodarskega razvoja države pogodbenice;

(d) ki spodbujajo programe izobraževanja in usposabljanja za izpolnjevanje zahtev po pravilnem, poštenem in ustreznem opravljanju javnih nalog in za zagotavljanje specializiranega in ustreznega usposabljanja za ozaveščanje o nevarnosti korupcije, ki so ji izpostavljeni pri opravljanju svojih nalog. Taki programi lahko vključujejo napotila na pravila ali standarde ravnanja na ustreznih področjih.

2. Vsaka država pogodbenica tudi preuči možnosti za sprejetje ustreznih zakonskih in upravnih ukrepov, skladnih z namenom te konvencije ter temeljnimi načeli notranjega prava, za predpisovanje meril za kandidature in

izvolitev na javno funkcijo.

3. Vsaka država pogodbenica tudi preuči možnosti za sprejetje ustreznih zakonskih in upravnih ukrepov, skladnih z namenom te konvencije ter temeljnimi načeli notranjega prava, za povečanje preglednosti financiranja kandidatur za volitve na javno funkcijo in financiranje političnih strank, kadar je primerno.

4. Vsaka država pogodbenica si v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava prizadeva sprejeti, ohraniti in okrepiti sisteme, ki spodbujajo preglednost in preprečujejo nasprotje interesov.

8. člen

Pravila ravnanja za javne uslužbence

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema zaradi boja proti korupciji med drugim spodbuja integriteto, poštenost in odgovornost med svojimi javnimi uslužbenci.

2. Vsaka država pogodbenica si v okviru svojih institucionalnih in pravnih sistemov zlasti prizadeva uporabljati pravila ali standarde ravnanja za pravilno, pošteno in ustrezno opravljanje javnih nalog.

3. Za izvajanje določb tega člena vsaka država pogodbenica, v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema in kadar je primerno, upošteva ustrezne pobude regionalnih, medregionalnih in večstranskih organizacij, kot je **Mednarodni kodeks ravnanja za javne uslužbence, priložen k resoluciji Generalne skupščine 51/59 z dne 12. decembra 1996.**

4. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava preuči možnosti za vzpostavitev ukrepov in sistemov, s katerimi javnim uslužbencem olajša poročanje o korupciji ustreznim organom, če jo zaznajo pri opravljanju svojih nalog.

5. Vsaka država pogodbenica si, v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava in kadar je to primerno, prizadeva vzpostaviti ukrepe in sisteme, ki od javnih uslužbencev zahtevajo, da ustreznim organom med drugim prijavijo svoje dodatne dejavnosti, zaposlitev, naložbe, premoženje in večja darila ali ugodnosti, ki lahko povzročijo nasprotje interesov pri opravljanju njihovih nalog.

6. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava preuči možnosti za sprejetje disciplinskih ali drugih ukrepov proti

javnim uslužbencem, ki kršijo pravila ali standarde, določene v skladu s tem členom.

9. člen

Javna naročila in upravljanje javnih financ

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema sprejme potrebne ukrepe, da vzpostavi ustrezne sisteme javnih naročil, ki temeljijo na preglednosti, konkurenci in objektivnih merilih pri odločanju, in so med drugim učinkoviti pri preprečevanju korupcije. Taki sistemi, ki pri uporabi lahko upoštevajo ustrezne mejne vrednosti, med drugim vključujejo:

(a) javno obveščanje o postopkih javnih naročil in pogodbah, vključno z informacijami o razpisih za zbiranje ponudb in pomembnimi ali z njimi povezanimi informacijami o dodelitvi posla, kar morebitnim ponudnikom omogoča dovolj časa, da se pripravijo in predložijo svoje ponudbe;

(b) vnaprej določene pogoje za sodelovanje, vključno z merili za izbiro in dodelitev ter razpisnimi pravili, in njihovo objavo;

(c) uporabo objektivnih in vnaprej določenih meril za odločitve o javnih naročilih, s čimer se omogoči poznejše preverjanje pravilne uporabe pravil ali postopkov;

(d) učinkovit sistem notranje revizije, vključno z učinkovitim sistemom pritožbe, da se zagotovijo pravna sredstva, kadar se ne upoštevajo pravila ali postopki iz tega odstavka;

(e) po potrebi ukrepe za ureditev vprašanj, ki se nanašajo na osebje, odgovorno za javna naročila, kot so prijava interesa za posamezna javna naročila, postopki pregleda in zahteve po usposabljanju.

2. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema sprejme ustrezne ukrepe za spodbujanje preglednosti in odgovornosti pri upravljanju javnih financ. Taki ukrepi med drugim zajemajo:

(a) postopke za sprejetje državnega proračuna;

(b) pravočasno poročanje o prihodkih in odhodkih;

(c) sistem računovodskih in revizijskih standardov in povezanega pregleda nad delovanjem;

(d) učinkovite in uspešne sisteme obvladovanja tveganja in notranjega nadzora in

(e) pri neizpolnjevanju zahtev iz tega odstavka ustrezno ukrepanje za odpravo takega stanja.

3. Vsaka država pogodbenica sprejme take civilne in upravne ukrepe, ki so v skladu s temeljnimi načeli njenega notranjega prava potrebni, da se ohrani neoporečnost računovodskih knjig, evidenc, računovodskih izkazov ali drugih dokumentov, povezanih z javnimi odhodki in prihodki, ter prepreči ponarejanje takih dokumentov.

10. člen *Javno poročanje*

Ob upoštevanju potrebe po boju proti korupciji vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava sprejme potrebne ukrepe, da se poveča preglednost v javni upravi, vključno z njeno organizacijo, delovanjem in postopki odločanja, kadar je to primerno. Taki ukrepi lahko med drugim zajemajo:

(a) sprejemanje postopkov ali predpisov, ki omogočajo javnosti, da pridobi, kadar je to primerno, informacije o organizaciji, delovanju in postopkih odločanja javne uprave in ob ustreznem upoštevanju varovanja zasebnosti in osebnih podatkov o odločitvah in pravnih aktih, ki zadevajo posameznike;

(b) poenostavitev upravnih postopkov, kadar je to primerno, da se olajša dostop javnosti do pristojnih organov odločanja, in

(c) objavljanje informacij, ki lahko vključujejo redna poročila o nevarnostih za korupcijo v državni upravi.

11. člen *Ukrepi, povezani s sodstvom in organi pregona*

1. Ob upoštevanju neodvisnosti sodstva in njegove ključne vloge v boju proti korupciji vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema in brez poseganja v neodvisnost sodstva sprejme ukrepe za krepitev integritete in preprečitev možnosti za korupcijo sodnikov. Taki ukrepi lahko zajemajo pravila v zvezi z njihovim ravnanjem.

2. Ukrepi, podobni tistim iz prejšnjega odstavka, se lahko sprejmejo in

uporabljajo v organih pregona v državah pogodbenicah, v katerih ti organi niso del sodstva, ampak so na podoben način neodvisni.

12. člen *Zasebni sektor*

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava sprejme ukrepe za preprečevanje korupcije v zasebnem sektorju, izboljševanje računovodskih in revizijskih standardov v zasebnem sektorju, in kadar je to primerno, zagotovi učinkovite, sorazmerne in odvračilne civilne, upravne ali kazenske sankcije za neizpolnjevanje takih ukrepov.

2. Ukrepi za uresničevanje teh ciljev lahko med drugim zajemajo:

(a) spodbujanje sodelovanja med organi odkrivanja in pregona ter subjekti zasebnega sektorja;

(b) spodbujanje razvoja standardov in postopkov, namenjenih varovanju integritete subjektov zasebnega sektorja, vključno s pravili ravnanja za pravilno, pošteno in ustrezno opravljanje dejavnosti vseh poslovnih subjektov, ter preprečevanju nasprotja interesov in spodbujanju dobre poslovne prakse v poslovnih subjektih in v pogodbenih odnosih poslovnih subjektov z državo;

(c) spodbujanje preglednosti med subjekti zasebnega sektorja, vključno z ukrepi, kadar je to primerno, v zvezi z identifikacijo pravnih ali fizičnih oseb, vključenih v ustanovitev in upravljanje gospodarskih družb;

(d) preprečevanje zlorabe postopkov, ki urejajo subjekte zasebnega sektorja, vključno s postopki v zvezi s subvencijami in dovoljenji, ki jih dodelijo organi z javnimi pooblastili za gospodarske dejavnosti;

(e) preprečevanje nasprotij interesov z uvedbo omejitev, kakor je primerno in za ustrezno časovno obdobje, glede poklicnih dejavnosti nekdanjih javnih uslužbencev ali njihove zaposlitve v zasebnem sektorju po njihovem odstopu s položaja ali upokojitvi, kadar so take dejavnosti ali zaposlitev neposredno povezane z nalogami, ki so jih ti javni uslužbenci imeli ali nadzirali v času, ko so bili na tem položaju;

(f) zagotavljanje, da imajo zasebni poslovni subjekti ob upoštevanju njihove strukture in velikosti zadostne notranje revizijske kontrole, da lahko pomagajo pri preprečevanju in odkrivanju korupcije, in da se računovodska evidenca in potrebni računovodski izkazi takih zasebnih poslovnih subjektov

ustrezno revidirajo in potrjujejo.

3. Da bi preprečila korupcijo, vsaka država pogodbenica sprejme v skladu z notranjo zakonodajo v zvezi z vodenjem knjig in evidenc, razkritjem v računovodskih izkazih ter računovodskimi in revizijskimi standardi potrebne ukrepe za prepoved dejanj, izvedenih z namenom storitve katerih koli kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo:

- (a) neknjiženih računovodskih evidenc;
- (b) opravljanja neknjiženih ali neprimerno opredeljenih poslov;
- (c) evidentiranja neobstoječih stroškov;
- (d) knjiženja obveznosti z nepravilno navedbo njihovega namena;
- (e) uporabe ponarejenih dokumentov in
- (f) namernega uničenja knjigovodskih listin prej, kot je predvideno z zakonom.

4. Vsaka država pogodbenica prepove davčne olajšave za stroške za podkupnine, ki so eden od znakov kaznivih dejanj, določenih v skladu s 15. in 16. členom te konvencije, in kadar je primerno, za druge stroške, ki nastanejo pri podpiranju korupcijskega ravnanja.

13. člen *Sodelovanje družbe*

1. Vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe v okviru svojih zmožnosti in v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava za spodbujanje aktivnega sodelovanja posameznikov in skupin zunaj javnega sektorja, kot so civilna družba, nevladne organizacije in skupnosti pri preprečevanju korupcije in boju proti njej ter za ozaveščanje javnosti o obstoju in resnosti korupcije, vzrokih zanjo ter nevarnosti, ki jo pomeni. To sodelovanje je treba okrepiti z ukrepi, kot so:

- (a) spodbujanje preglednosti odločanja ter prispevanja javnosti k odločanju;
- (b) zagotavljanje učinkovitega dostopa javnosti do informacij;
- (c) izvajanje dejavnosti obveščanja javnosti, ki prispevajo k zavračanju korupcije, kakor tudi programov izobraževanja javnosti, vključno s šolskimi

in univerzitetnimi učnimi načrti;

(d) upoštevanje, spodbujanje in varovanje svobode pridobivanja, prejemanja, objavljanja in širjenja informacij o korupciji. Za to svobodo lahko veljajo nekatere omejitve, vendar le take, ki jih določa zakon in so potrebne:

(i) zaradi spoštovanja pravic in ugleda drugih;

(ii) zaradi varovanja državne varnosti, javnega reda, javnega zdravja ali morale.

2. Vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe, da zagotovi, da so ustrezni protikorupcijski organi iz te konvencije znani javnosti, in po potrebi zagotovi dostop do njih zaradi prijavljanja, vključno anonimnega, vseh dogodkov, ki se lahko obravnavajo kot kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo.

14. člen

Ukrepi za preprečevanje pranja denarja

1. Vsaka država pogodbenica:

(a) v okviru svojih pristojnosti vzpostavi celovit notranji sistem predpisov in nadzora za banke in nebančne finančne ustanove, vključno s fizičnimi ali pravnimi osebami, ki opravljajo uradne ali neuradne storitve za prenos denarja ali vrednosti, in po potrebi za druge organe, ki so zlasti dovzetni za pranje denarja, da bi preprečila in odkrila vse oblike pranja denarja, pri čemer tak sistem poudarja zahteve za identifikacijo stranke in, kadar je to primerno, dejanskega premoženjskega upravičenca, vodenje evidenc ter poročanje o sumljivih transakcijah;

(b) ne glede na 46. člen te konvencije zagotovi, da lahko upravni in regulativni organi, organi odkrivanja in pregona ter drugi organi, katerih naloga je boj proti pranju denarja (vključno s pravosodnimi organi, kadar je to primerno v skladu z notranjim pravom) sodelujejo in izmenjavajo informacije na državni in mednarodni ravni v skladu s pogoji, ki jih predpisuje notranje pravo vsake države pogodbenice, in v ta namen preuči možnosti za ustanovitev finančne obveščevalne enote, ki bi delovala kot nacionalni center za zbiranje, preučevanje in širjenje informacij v zvezi z morebitnim pranjem denarja.

2. Države pogodbenice preučijo možnosti za izvajanje uresničljivih ukrepov

za odkrivanje in spremljanje gibanja gotovine in ustreznih prenosljivih vrednostnih papirjev čez svoje meje, s tem da se zagotovi pravilna uporaba informacij in se nikakor ne ovira gibanje zakonitega kapitala. Taki ukrepi lahko vključujejo zahtevo, da posamezniki in poslovni subjekti prijavijo prenos večje količine gotovine in ustreznih prenosljivih vrednostnih papirjev čez mejo.

3. Države pogodbenice preučijo možnosti za izvajanje ustreznih in uresničljivih ukrepov, ki od finančnih ustanov, vključno z **izplačilnimi (remitenti)**, zahtevajo, da:

(a) na obrazce za elektronski prenos sredstev in z njimi povezana sporočila vključijo točne in popolne podatke o izdajatelju plačilnega naloga;

(b) take podatke ohranijo v celotni plačilni verigi in

(c) poostrijo nadzor nad prenosi sredstev, ki ne vsebujejo popolnih podatkov o izdajatelju plačilnega naloga.

4. Države pogodbenice naj pri ustanavljanju notranjega sistema predpisov in nadzora v skladu z določbami tega člena in ne glede na druge člene te konvencije kot smernice uporabijo ustrezne pobude regionalnih, medregionalnih in večstranskih organizacij proti pranju denarja.

5. Države pogodbenice si prizadevajo, da bi za boj proti pranju denarja razvile in spodbudile svetovno, regionalno, subregionalno in dvostransko sodelovanje med pravosodnimi organi, organi odkrivanja in pregona ter organi, ki urejajo finančno področje.

III. poglavje

Inkriminacija in kazenski pregon

15. člen

Podkupovanje domačih javnih uslužbencev

Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, potrebne, da se kot kazniva določijo dejanja, kadar so storjena naklepno:

(a) neposredno ali posredno obljubljanje, ponujanje ali dajanje nedovoljene koristi javnemu uslužbencu, zanj ali za drugo fizično ali pravno osebo, da javni uslužbenec pri opravljanju svojih uradnih dolžnosti opravi uradno dejanje ali ga ne opravi;

(b) če javni uslužbenec posredno ali neposredno zase ali za drugo fizično ali pravno osebo zahteva ali sprejme nedovoljeno korist, da javni uslužbenec pri opravljanju svojih uradnih dolžnosti opravi uradno dejanje ali ga ne opravi.

16. člen

Podkupovanje tujih javnih uslužbencev in uradnikov mednarodnih organizacij

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, potrebne, da se kot kaznivo dejanje, kadar je storjeno naklepno, določi neposredno ali posredno obljubljanje, ponujanje ali dajanje nedovoljene koristi tujemu javnemu uslužbencu ali uradniku mednarodne organizacije, zanj ali za drugo fizično ali pravno osebo, da javni uslužbenec ali uradnik zaradi pridobitve ali ohranitve posla ali druge nedovoljene koristi v mednarodnem poslovanju pri opravljanju svojih uradnih dolžnosti opravi uradno dejanje ali ga ne opravi.

2. Vsaka država pogodbenica preuči sprejetje zakonodajnih in drugih ukrepov, potrebnih, da se kot kaznivo dejanje, kadar je storjeno naklepno, določi, kadar tuji javni uslužbenec ali uradnik mednarodne organizacije neposredno ali posredno napeljuje k nedovoljeni koristi ali jo sprejme, zase ali za drugo fizično ali pravno osebo, da javni uslužbenec ali uradnik pri opravljanju svojih uradnih dolžnosti opravi uradno dejanje ali ga ne opravi.

17. člen

Poneverba, neupravičena pridobitev ali druga neupravičena uporaba premoženja s strani javnih uslužbencev

Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, potrebne, da se kot kazniva določijo dejanja, kadar so storjena naklepno, poneverbe, neupravičene pridobitve ali druge neupravičene uporabe s strani javnega uslužbenca, zanj ali za drugo fizično ali pravno osebo, katerega koli premoženja, javnih ali zasebnih sredstev ali vrednostnih papirjev ali katere koli druge stvari, zaupane javnemu uslužbencu zaradi njegovega položaja.

18. člen

Nezakonito posredovanje

Vsaka država pogodbenica preuči sprejetje zakonodajnih in drugih ukrepov, potrebnih, da se kot kazniva določijo dejanja, kadar so storjena naklepno:

(a) neposredno ali posredno obljubljanje, ponujanje ali dajanje nedovoljene koristi javnemu uslužbencu ali drugi osebi, da bi zlorabila svoj

resnični ali domnevni vpliv, da bi od upravnega organa ali drugega organa z javnimi pooblastili države pogodbenice pridobila nedovoljeno korist za pobudnika dejanja ali za katero koli drugo osebo;

(b) če javni uslužbenec ali druga oseba neposredno ali posredno zahteva ali sprejme nedovoljeno korist zase ali za drugo osebo, da bi zlorabila svoj resnični ali domnevni vpliv za pridobitev nedovoljene koristi od upravnega organa ali drugega organa z javnimi pooblastili države pogodbenice.

19. člen *Zloraba položaja*

Vsaka država pogodbenica preuči sprejetje zakonodajnih in drugih ukrepov, potrebnih, da se kot kaznivo dejanje, kadar je storjeno naklepno, določi zloraba položaja, kar pomeni, da javni uslužbenec s kršitvijo zakonodaje pri opravljanju svojih nalog zaradi pridobitve nedovoljene koristi zase ali za drugo fizično ali pravno osebo opravi uradno dejanje ali ga ne opravi.

20 .člen *Nezakonita obogatitev*

Vsaka država pogodbenica glede na svojo ustavo in temeljna načela svojega pravnega sistema preuči sprejetje zakonodajnih in drugih ukrepov, potrebnih, da se kot kaznivo dejanje, kadar je storjeno naklepno, določi nezakonita obogatitev, kar pomeni občutno povečanje premoženja javnega uslužbenca, ki ga ne more ustrezno pojasniti glede na svoje zakonite prihodke.

21. člen *Podkupovanje v zasebnem sektorju*

Vsaka država pogodbenica preuči sprejetje zakonodajnih in drugih ukrepov, potrebnih, da se kot kazniva določijo dejanja, kadar so storjena naklepno med opravljanjem gospodarskih, finančnih ali poslovnih dejavnosti:

(a) neposredno ali posredno obljubljanje, ponujanje ali dajanje nedovoljene koristi osebi, ki vodi subjekt zasebnega sektorja ali dela zanj, za to ali drugo osebo, da bi s kršitvijo svojih dolžnosti opravila kakšno dejanje ali ga ne bi;

(b) če katera koli oseba, ki vodi subjekt zasebnega sektorja ali dela zanj, neposredno ali posredno zahteva ali sprejme nedovoljeno korist, zase ali za drugo osebo, da bi s kršitvijo svojih dolžnosti opravila kakšno dejanje

ali ga ne bi.

22. člen

Poneverba v zasebnem sektorju

Vsaka država pogodbenica preuči sprejetje zakonodajnih in drugih ukrepov, potrebnih, da se kot kaznivo dejanje, kadar je storjeno naklepno med opravljanjem gospodarskih, finančnih ali poslovnih dejavnosti, določi, če oseba, ki vodi subjekt zasebnega sektorja ali dela zanj, poneveri kakršno koli premoženje, zasebna sredstva ali vrednostne papirje ali drugo stvar, zaupano tej osebi zaradi njenega položaja.

23. člen

Pranje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem

1. V skladu s temeljnimi načeli notranjega prava sprejme vsaka država pogodbenica zakonodajne in druge ukrepe, potrebne, da se kot kazniva določijo dejanja, kadar so storjena naklepno:

(a) (i) menjava ali prenos premoženja z vednostjo, da gre za premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem, da se utaji ali prikrije nezakonit izvor premoženja ali pomaga osebi, ki je udeležena pri storitvi predhodnega kaznivega dejanja, da se izogne pravnim posledicam svojega ravnanja;

(ii) utaja ali prikrivanje prave narave, izvora, kraja, razpolaganja, gibanja ali lastništva premoženja ali pravic v zvezi z njim z vednostjo, da gre pri tem premoženju za premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem;

(b) glede na temelje svoje pravne ureditve:

(i) pridobitev, posest ali uporaba premoženja, kadar se ob prejemu ve, da je tako premoženje premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem;

(ii) udeležba, povezovanje ali tajen dogovor o storitvi ali poskusu storitve kaznivih dejanj, določenih v skladu s tem členom, ter pomoč, napeljevanje, omogočanje in svetovanje pri storitvi takih kaznivih dejanj.

2. Za izvajanje ali uporabo prvega odstavka tega člena:

(a) si vsaka država pogodbenica prizadeva uporabljati prvi odstavek tega člena pri čim večjem številu predhodnih kaznivih dejanj;

(b) vsaka država pogodbenica vključi kot predhodna kazniva dejanja vsaj vsa kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo;

(c) za namene pododstavka (b) predhodna kazniva dejanja vključujejo dejanja, storjena v jurisdikciji države pogodbenice in zunaj nje. Dejanja, storjena zunaj jurisdikcije države pogodbenice, so predhodna kazniva dejanja le, če so kazniva po notranjem pravu države, v kateri je bilo dejanje storjeno, in bi bila kazniva tudi po notranjem pravu države pogodbenice, ki izvaja ali uporablja ta člen, če bi bila tam storjena;

(d) vsaka država pogodbenica generalnemu sekretarju Združenih narodov pošlje kopije svojih zakonov, ki uveljavljajo ta člen, prav tako pa tudi vse njihove poznejše spremembe ali njihov opis;

(e) če to zahtevajo temeljna načela notranjega prava države pogodbenice, se lahko določi, da se kazniva dejanja iz prvega odstavka tega člena ne nanašajo na osebe, ki so storile predhodno kaznivo dejanje.

24. člen *Prikrivanje*

Ne glede na 23. člen te konvencije vsaka država pogodbenica preuči sprejetje zakonodajnih in drugih ukrepov, potrebnih, da se kot kaznivo dejanje določi, kadar oseba prikrije premoženje ali ga obdrži, če ve, da je bilo premoženje pridobljeno s katerim koli kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo, kadar je storjeno naklepno in po storitvi katerega koli dejanja, določenega v skladu s to konvencijo, ter brez udeležbe pri takem kaznivem dejanju.

25. člen *Oviranje pravosodja*

Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, potrebne, da se kot kazniva dejanja, kadar so storjena naklepno, določijo:

(a) uporaba fizične sile, grožnje ali ustrahovanje ali obljubljanje, ponujanje ali dajanje nedovoljene koristi, da bi se dosegla kriva izpovedba ali da bi se vplivalo na pričanje ali izvajanje dokazov v postopku v zvezi s storitvijo kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo;

(b) uporaba fizične sile, grožnje ali ustrahovanje, da bi se vplivalo na opravljanje uradnih dolžnosti uradnih oseb v pravosodju ter organih odkrivanja in pregona v zvezi s storitvijo kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo. Nobena določba tega pododstavka ne posega v pravico držav pogodbenic, da s svojo zakonodajo ščitijo tudi druge javne uslužbenice.

26. člen

Odgovornost pravnih oseb

1. Vsaka država pogodbenica skladno s svojimi pravnimi načeli sprejme potrebne ukrepe, za določitev odgovornosti pravnih oseb za udeležbo pri kaznivih dejanjih, določenih v skladu s to konvencijo.

2. Glede na pravna načela države pogodbenice je odgovornost pravnih oseb lahko kazenska, civilna ali upravna.

3. Taka odgovornost ne posega v kazensko odgovornost fizičnih oseb, ki so storile kazniva dejanja.

4. Vsaka država pogodbenica še posebej zagotovi, da so pravne osebe, odgovorne po določbah tega člena, kaznovane z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi kazenskimi ali nekazenskimi sankcijami, vključno z denarnimi.

27. člen

Udeležba in poskus

1. Vsaka država pogodbenica sprejme v skladu s svojim notranjim pravom zakonodajne in druge ukrepe, potrebne, da se kot kazniva določi udeležba pri kaznivem dejanju v kateri koli vlogi, kakor je sotorilec, pomagač ali napeljevalec h kaznivem dejanju, določenem v skladu s to konvencijo.

2. Vsaka država pogodbenica lahko v skladu s svojim notranjim pravom sprejme zakonodajne in druge ukrepe, potrebne, da se poskus storitve kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo, določi kot kazniv.

3. Vsaka država pogodbenica lahko v skladu s svojim notranjim pravom sprejme zakonodajne in druge ukrepe, potrebne, da se pripravljanje na kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, določi kot kaznivo.

28. člen

Vedenje, naklep in namen kot znaki kaznivega dejanja

O vedenju, naklepu ali namenu kot znakov kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo, se lahko sklepa na podlagi objektivnih dejanskih okoliščin.

29. člen

Zastaranje

Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom po potrebi določi dolg zastaralni rok, v katerem je treba začeti postopke za katero koli kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, in določi daljši zastaralni rok ali pretrganje zastaranja, kadar se je domnevni storilec kaznivega dejanja izognil postopku.

30. člen

Kazenski pregon, sojenje in sankcije

1. Vsaka država pogodbenica za kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, določi sankcije glede na težo takega kaznivega dejanja.

2. Vsaka država pogodbenica sprejme v skladu s svojo pravno ureditvijo in ustavnimi načeli ukrepe, potrebne za določitev in ohranjanje ravnotežja med imunitetami ali privilegiji glede jurisdikcije, ki jih podeli svojim javnim uslužebencem pri opravljanju svojih nalog, in možnostjo, da po potrebi učinkovito preiskuje, kazensko preganja in razsoja o kaznivih dejanjih, določenih v skladu s to konvencijo.

3. Vsaka država pogodbenica si prizadeva zagotoviti, da se diskrecijska pravica v njenem notranjem pravu v zvezi s kazenskim pregonom oseb zaradi kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, izvaja tako, da kar najbolj poveča učinkovitost ukrepov odkrivanja in pregona v zvezi z navedenimi kaznivimi dejanji ob upoštevanju potrebe, da se prepreči storitev takih dejanj.

4. Pri kaznivih dejanjih, določenih v skladu s to konvencijo, vsaka država pogodbenica sprejme v skladu s svojim notranjim pravom in ob ustreznem upoštevanju pravic obrambe take zakonske in druge ukrepe, s katerimi si prizadeva zagotoviti, da pogoji, od katerih so odvisne odločitve o izpustitvi med sojenjem ali pritožbenim postopkom, upoštevajo potrebo po zagotovitvi prisotnosti obtoženca v nadaljnjem kazenskem postopku.

5. Vsaka država pogodbenica upošteva težo kaznivih dejanj, kadar se odloča o morebitnem predčasnem ali pogojnem odpustu oseb, obsojenih zaradi takih kaznivih dejanj.

6. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svoje pravne ureditve preuči uvedbo postopkov, s katerimi lahko ustrezni organ ob upoštevanju domneve nedolžnosti po potrebi odstavi, začasno odstavi ali premesti javnega uslužbenca, obtoženo kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo.

7. Kadar teža kaznivega dejanja to upravičuje, vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svoje pravne ureditve preuči uvedbo postopkov v okviru, s katerimi se na podlagi odredbe sodišča ali z drugim ustreznim sredstvom osebam, obsojenim zaradi kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, za obdobje, ki ga določa njeno notranje pravo, prepove opravljanje:

(a) javne funkcije in

(b) funkcije v poslovnem subjektu, ki je v celoti ali delno v lasti države.

8. Prvi odstavek tega člena ne vpliva na pooblastila pristojnih organov, da izvajajo disciplinske postopke proti uradnikom.

9. Nobena določba te konvencije ne vpliva na načelo, da opis kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, in možnosti obrambe ali drugih pravnih načel za nadzor zakonitosti ravnanja izhajajo izključno iz notranjega prava države pogodbenice in da se taka kazniva dejanja preganjajo in kaznujejo v skladu s tem pravom.

10. Države pogodbenice si prizadevajo spodbujati ponovno vključitev v družbo tistih oseb, ki so bile obsojene zaradi kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo.

31. člen

Zamrznitev, zaseg in odvzem

1. Vsaka država pogodbenica sprejme v največjem obsegu, ki ga dopušča notranja pravna ureditev, ukrepe, potrebne za odvzem:

(a) premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, ali premoženja, katerega vrednost ustreza

vrednosti te premoženjske koristi;

(b) premoženja, opreme ali drugih predmetov, ki se uporabljajo ali so namenjena za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo.

2. Vsaka država pogodbenica sprejme zaradi morebitnega odvzema ukrepe, potrebne za prepoznavo, odkrivanje, zamrznitev ali zaseg vsega, kar je omenjeno v prvem odstavku tega člena.

3. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom sprejme take zakonske in druge ukrepe, s katerimi uredi upravljanje pristojnih organov z zamrznjenim, zaseženim ali odvzetim premoženjem iz prvega in drugega odstavka tega člena.

4. Kadar je premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem, v celoti ali delno preoblikovana ali zamenjana v drugo premoženje, se ukrepi iz tega člena namesto za premoženjsko korist uporabijo za to premoženje.

5. Kadar se premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem, vključi v zakonito pridobljeno premoženje, se tako premoženje, ne glede na pooblastila v zvezi z zamrznitvijo ali zasegom, lahko odvzame v višini ocenjene vrednosti vključene premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem.

6. Za dohodek ali drugo korist, ki izvira iz premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, iz premoženja, v katero se taka premoženjska korist preoblikuje ali zamenja, ali iz premoženja, v katero je vključena taka premoženjska korist, se ukrepi iz tega člena uporabijo na enak način in v enakem obsegu kot za premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem.

7. Za namen tega člena in 55. člena te konvencije vsaka država pogodbenica pooblasti svoja sodišča ali druge pristojne organe, da odredijo, da se bančni, finančni ali poslovni podatki dajo na razpolago ali zasežejo. Država pogodbenica ne sme odkloniti ravnanja po tem odstavku zaradi varovanja tajnosti bančnih podatkov.

8. Države pogodbenice lahko preučijo možnost, da od storilca kaznivega dejanja zahtevajo, da dokaže zakonit izvor domnevne premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali drugega premoženja za odvzem, če je taka zahteva skladna s temeljnimi načeli notranjega prava držav pogodbenic in z naravo sodnih in drugih postopkov.

9. Določbe tega člena se ne smejo razlagati tako, da posegajo v pravice dobrovernih tretjih oseb.

10. Nobena določba tega člena ne vpliva na načelo, da se ukrepi, na katere se nanaša, opredelijo in izvajajo v skladu z določbami notranjega prava države pogodbenice in ob njihovem upoštevanju.

32. člen

Zaščita prič, izvedencev in oškodovancev

1. Vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe v skladu s svojo notranjopravno ureditvijo in v okviru svojih možnosti za zagotovitev učinkovite zaščite pred morebitnim maščevanjem ali zastraševanjem prič in izvedencev, ki pričajo o kaznivih dejanjih, določenih v skladu s to konvencijo, in po potrebi njihovih sorodnikov in drugih bližnjih.

2. Ukrepi iz prvega odstavka tega člena lahko brez poseganja v pravice obdolženca in vključno s pravico do zakonitega sodnega postopka med drugim vključujejo:

(a) uvedbo postopkov za fizično varovanje teh oseb v obsegu, ki je potreben in izvedljiv, kakor sta njihova premestitev, in kadar je ustrezno, dovoljenje, da se podatki glede identitete in prebivališča teh oseb ne razkrijejo ali delno razkrijejo;

(b) pravila dokaznega postopka, ki dovoljujejo pričam in izvedencem, da pričajo na način, ki zagotavlja njihovo varnost, kakor je pričanje z uporabo komunikacijske tehnologije, kot je video ali druga primerna sredstva.

3. Države pogodbenice se lahko odločijo za sklenitev sporazumov ali dogovorov z drugimi državami glede premestitve oseb iz prvega odstavka tega člena.

4. Določbe tega člena veljajo tudi za oškodovance, če so priče.

5. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom omogoči, da se mnenja in pomisleki oškodovancev predstavijo in preučijo v ustreznih fazah kazenskega postopka zoper storilca kaznivega dejanja na način, ki ne posega v pravice obrambe.

33. člen

Zaščita prijaviteljev

Vsaka država pogodbenica preuči vključitev ustreznih ukrepov v svojo notranjepravno ureditev, s katerimi lahko zagotovi zaščito pred vsakršnim neupravičenim ravnanjem za vsakogar, ki pristojnim organom v dobri veri in utemeljeno prijavi katero koli dejstvo v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo.

34. člen
Posledice korupcijskih dejanj

Ob ustreznem upoštevanju pravic tretjih oseb, pridobljenih v dobri veri, vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava sprejme ukrepe za obravnavo posledic korupcije. S tem v zvezi lahko države pogodbenice obravnavajo korupcijo kot pomemben dejavnik v pravnem postopku za razveljavitev ali preklic pogodbe, umik koncesije ali drugih podobnih instrumentov ali uporabe drugega ukrepa za odpravo posledic korupcije.

35. člen
Odškodnina

Vsaka država pogodbenica sprejme v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da imajo subjekti ali osebe, ki so bili oškodovani zaradi korupcijskega dejanja, pravico sprožiti pravni postopek za odškodnino zoper odgovorne za škodo.

36. člen
Specializirani organi

Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svoje pravne ureditve zagotovi obstoj organa ali organov oziroma oseb, specializiranih za boj proti korupciji z odkrivanjem in pregonom. Takemu organu ali organom oziroma osebam se zagotovi potrebna neodvisnost v skladu s temeljnimi načeli pravne ureditve države pogodbenice, da lahko opravljajo svoje naloge učinkovito in brez nedovoljenih vplivov. Osebe ali osebje takega organa ali organov mora biti primerno usposobljeno in imeti sredstva za opravljanje svojih nalog.

37. člen
Sodelovanje z organi odkrivanja in pregona

1. Vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe, s katerimi spodbudi osebe, ki sodelujejo ali so sodelovale pri storitvi kaznivega dejanja,

določenega v skladu s to konvencijo, da pristojnim organom priskrbijo podatke, koristne za preiskavo in dokazovanje, in jim zagotovijo dejansko pomoč, ki lahko prispeva k temu, da se storilec odvzame premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem, in taka premoženjska korist povrne.

2. Vsaka država pogodbenica preuči možnost, da v ustreznih primerih zmanjša kazen obtožencu, ki bistveno pomaga pri preiskavi ali pregonu kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo.

3. Vsaka država pogodbenica preuči, ali naj predvidi možnost, da v skladu s temeljnimi načeli notranjega prava podeli imuniteto pred pregonom osebi, ki bistveno pomaga pri preiskavi ali pregonu kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo.

4. Zaščita teh oseb se zagotovi s smiselno uporabo 32. člena te konvencije.

5. Kadar lahko oseba iz prvega odstavka tega člena iz ene države pogodbenice bistveno pomaga pristojnim organom druge države pogodbenice, se lahko državi pogodbenici v skladu s svojim notranjim pravom odločita za sklenitev sporazumov ali dogovorov, po katerih lahko druga država pogodbenica zagotovi obravnavo, določeno v drugem in tretjem odstavku tega člena.

38. člen

Sodelovanje med državnimi organi

Vsaka država pogodbenica sprejme v skladu s svojim notranjim pravom potrebne ukrepe za spodbuditev sodelovanja med svojimi organi z javnimi pooblastili in javnimi uslužbenci na eni strani ter svojimi organi, pristojnimi za preiskavo in pregon kaznivih dejanj, na drugi strani. Pri takem sodelovanju lahko:

(a) prvi organi na lastno pobudo obveščajo organe, pristojne za preiskavo in pregon kaznivih dejanj, kadar obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da je bilo storjeno katero koli kaznivo dejanje, določeno v skladu s 15., 21. in 23. členom te konvencije, ali

(b) prvi organi na zahtevo organov, pristojnih za preiskavo in pregon, priskrbijo vse potrebne podatke.

39. člen

Sodelovanje med državnimi organi in zasebnim sektorjem

1. Vsaka država pogodbenica sprejme v skladu s svojim notranjim pravom potrebne ukrepe za sodelovanje med državnimi organi, pristojnimi za preiskavo in pregon, ter subjekti zasebnega sektorja, zlasti finančnih ustanov, v zvezi z zadevami, ki vključujejo storitev kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo.

2. Vsaka država pogodbenica preuči možnost za spodbujanje svojih državljanov in drugih oseb, ki prebivajo na njenem ozemlju, da državnim organom, pristojnim za preiskavo in pregon, prijavijo storitev kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo.

40. člen

Tajnost bančnih podatkov

Vsaka država pogodbenica zagotovi, da so v domačih kazenskih preiskavah kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, v njeni notranjepravni ureditvi na voljo ustrezni mehanizmi za premostitev ovir, ki se lahko pojavijo zaradi izvajanja zakonov o varovanju tajnosti bančnih podatkov.

41. člen

Kazenska evidenca

Vsaka država pogodbenica lahko sprejme potrebne zakonske ali druge ukrepe, da pod takimi pogoji in za namene, za katere meni, da so primerni, upošteva vsakršno prejšnjo obsodbo domnevnega storilca kaznivega dejanja v drugi državi zaradi uporabe takih podatkov v kazenskem postopku v zvezi s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo.

42. člen

Sodna pristojnost

1. Vsaka država pogodbenica sprejme potrebne ukrepe za določitev svoje sodne pristojnosti za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, kadar je kaznivo dejanje storjeno:

(a) na ozemlju te države pogodbenice ali

(b) na plovilu, ki ob storitvi kaznivega dejanja pluje pod zastavo te države pogodbenice, ali na letalu, ki je ob storitvi kaznivega dejanja registrirano po zakonih te države pogodbenice.

2. Ob upoštevanju 4. člena te konvencije lahko država pogodbenica določi

sodno pristojnost za katero koli kaznivo dejanje, kadar:

(a) je kaznivo dejanje storjeno zoper državljana te države pogodbenice ali

(b) kaznivo dejanje stori državljan te države pogodbenice ali oseba brez državljanstva, ki ima prebiva na njenem ozemlju, ali

(c) je to kaznivo dejanje eno tistih, določenih v skladu s podtočko (ii) točke (b) prvega odstavka 23. člena te konvencije, in je bilo storjeno zunaj njenega ozemlja zaradi storitve kaznivega dejanja, določenega v skladu s podtočkama (ii) ali (i) točke (a) ali podtočke (i) točke (b) prvega odstavka 23. člena te konvencije, na njenem ozemlju ali

(d) je kaznivo dejanje storjeno zoper državo pogodbenico.

3. Za namene 44. člena te konvencije vsaka država pogodbenica sprejme potrebne ukrepe za določitev sodne pristojnosti za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, kadar je domnevni storilec kaznivega dejanja na njenem ozemlju in ga ne izroči drugi državi le zato, ker je njen državljan.

4. Vsaka država pogodbenica lahko sprejme potrebne ukrepe za določitev sodne pristojnosti za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, kadar je domnevni storilec kaznivega dejanja na njenem ozemlju in ga ne izroči drugi državi.

5. Kadar je država pogodbenica, ki izvaja sodno pristojnost po prvem ali drugem odstavku tega člena, uradno obveščena ali na drug način izve, da druge države pogodbenice vodijo preiskavo, pregon ali sodni postopek v zvezi z istim ravnanjem, se pristojni organi teh držav pogodbenic ustrezno posvetujejo zaradi uskladitve svojih ukrepov.

6. Ne glede na norme splošnega mednarodnega prava ta konvencija ne izključuje izvajanja pristojnosti v zvezi s kaznivimi dejanji, ki jo država pogodbenica določi v skladu s svojim notranjim pravom.

IV. Poglavlje **Mednarodno sodelovanje**

43. člen *Mednarodno sodelovanje*

1. Države pogodbenice sodelujejo pri kazenskih zadevah v skladu s

44. do 50. členom te konvencije. Kadar je primerno in skladno z njihovo notranjepravno ureditvijo, se lahko države pogodbenice odločijo, da si pomagajo pri preiskavah in postopkih v civilnih in upravnih zadevah v zvezi s korupcijo.

2. Kadar je v zadevah mednarodnega sodelovanja dvojna kaznivost pogoj, se šteje, da je izpolnjen ne glede na to, ali zakonodaja zaprosene države pogodbenice uvršča kaznivo dejanje v isto skupino kaznivih dejanj ali ga enako poimenuje kakor država pogodbenica prosilka, če je ravnanje, ki je kaznivo dejanje, za katero je zaprosena pomoč, kaznivo dejanje po zakonodaji obeh držav pogodbenic.

44. člen Izročitev

1. Ta člen se uporablja za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, kadar je oseba, katere izročitev se zahteva, na ozemlju zaprosene države pogodbenice, če je kaznivo dejanje, zaradi katerega se zahteva izročitev, kaznivo po notranjem pravu zaprosene države pogodbenice in države pogodbenice, ki zahteva izročitev.

2. Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko država pogodbenica, katere pravo to dovoljuje, dovoli izročitev osebe zaradi kaznivega dejanja iz te konvencije, ki ni kaznivo po njenem notranjem pravu.

3. Kadar prošnja za izročitev vključuje več posamičnih kaznivih dejanj, od katerih je vsaj eno tako, za katero je izročitev obvezna, mora po tem členu, in nekaj kaznivih dejanj, za katera izročitev ni obvezna zaradi trajanja zaporne kazni, vendar so povezana s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, lahko zaprosena država pogodbenica uporabi ta člen tudi za ta kazniva dejanja.

4. Za vsako kaznivo dejanje, na katero se nanaša ta člen, se šteje, da je vključeno kot kaznivo dejanje, za katero je izročitev obvezna, v veljavni pogodbi o izročitvi med državami pogodbenicami. Države pogodbenice se zavezujejo, da bodo v vsako pogodbo o izročitvi, ki jo sklenejo, vključile taka kazniva dejanja kot kazniva dejanja, za katera je izročitev obvezna. Vsaka država pogodbenica, katere pravo to dovoljuje, ne šteje nobenega kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo, za politično kaznivo dejanje, kadar uporablja to konvencijo kot podlago za izročitev.

5. Če država pogodbenica, ki pogojuje izročitev z obstojem pogodbe, prejme prošnjo za izročitev od druge države pogodbenice, s katero

nima sklenjene pogodbe o izročitvi, lahko to konvencijo šteje kot pravno podlago za izročitev v zvezi s katerim koli kaznivim dejanjem, na katero se nanaša ta člen.

6. Država pogodbenica, ki izročitev pogojuje z obstojem pogodbe:

(a) ob deponiranju svoje listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi te konvencije ali pristopu k njej obvesti generalnega sekretarja Združenih narodov, ali bo to konvencijo uporabljala kot pravno podlago za sodelovanje z drugimi državami pogodbenicami te konvencije pri izročitvi, in

(b) si, če ne uporablja te konvencije kot pravne podlage za sodelovanje pri izročitvi, prizadeva, kadar je to primerno, skleniti pogodbe o izročitvi z drugimi državami pogodbenicami, da bi lahko izvajala ta člen.

7. Države pogodbenice, ki izročitve ne pogojujejo z obstojem pogodbe, med seboj štejejo kazniva dejanja, na katera se nanaša ta člen, kot kazniva dejanja, za katera je izročitev obvezna.

8. Za izročitev veljajo pogoji, predvideni z notranjim pravom zaprosene države pogodbenice ali z veljavnimi pogodbami o izročitvi, med drugim vključno s pogoji, ki se nanašajo na najnižjo kazen, za katero se lahko zahteva izročitev, in z razlogi, na podlagi katerih lahko zaprosena država pogodbenica zavrne izročitev.

9. Države pogodbenice si skladno s svojim notranjim pravom prizadevajo pospešiti postopke za izročitev in poenostaviti zahteve dokaznega postopka, ki se nanašajo nanje, v zvezi s katerim koli kaznivim dejanjem, na katero se nanaša ta člen.

10. Zaprošena država pogodbenica lahko v skladu z določbami svojega notranjega prava in pogodbami o izročitvi ter po ugotovitvi, da okoliščine to upravičujejo in so nujne, na prošnjo države pogodbenice, ki zahteva izročitev, odvzame prostost osebi, za katero se zahteva izročitev in je na njenem ozemlju, ali drugače primerno ukrepa, da zagotovi njeno osebe v postopku za izročitev.

11. Če država pogodbenica domnevnega storilca kaznivega dejanja, ki je na njenem ozemlju, ne izroči zaradi kaznivega dejanja, na katero se nanaša ta člen, samo zato, ker je njen državljan, mora na zahtevo države pogodbenice, ki prosi za izročitev, primer nemudoma predati svojim pristojnim organom zaradi pregona. Ti organi sprejmejo odločitev in izvedejo postopke enako, kot pri katerem koli drugem težjem kaznivem dejanju po

notranjem pravu te države pogodbenice. Državi pogodbenici sodelujeta, zlasti pri postopku in dokazovanju, da bi zagotovili učinkovitost pregona.

12. Če državi pogodbenici njeno notranje pravo dovoljuje, da izroči ali drugače preda osebo, ki je njen državljan, le pod pogojem, da bo ta oseba vrnjena navedeni državi pogodbenici zaradi prestajanja kazni, ki ji je izrečena ob koncu sojenja ali postopka, zaradi katerega je zahtevana izročitev ali predaja te osebe, in da država pogodbenica, ki zahteva izročitev te osebe, soglaša s to možnostjo in drugimi pogoji, za katere državi menita, da so primerni, se taka pogojna izročitev ali predaja šteje za izpolnitev obveznosti iz enajstega odstavka tega člena.

13. Če se izročitev zaradi izvršitve kazni zavrne, ker je zahtevana oseba državljan zaprosene države pogodbenice, ta, če ji notranje pravo to dovoljuje in v skladu z njegovimi zahtevami, na zahtevo države pogodbenice, ki prosi za izročitev, preuči možnost za izvršitev kazni, ki je bila izrečena po notranjem pravu države pogodbenice, ki prosi za izročitev, ali preostanka kazni.

14. Osebi, v zvezi s katero poteka postopek zaradi katerega koli kaznivega dejanja, na katero se nanaša ta člen, se zagotovi pravična obravnava v vseh fazah postopka, vključno z vsemi pravicami in jamstvi, ki jih zagotavlja notranje pravo države pogodbenice na ozemlju, na katerem je oseba.

15. Nobena določba te konvencije se ne sme razlagati kot obveznost za izročitev, če ima zaprosena država pogodbenica utemeljen razlog, da meni, da je prošnja vložena zaradi pregona ali kaznovanja osebe zaradi njenega spola, rase, vere, državljanstva, etnične pripadnosti ali političnega prepričanja, ali da bi ugoditev prošnji škodila položaju te osebe iz katerega koli od teh razlogov.

16. Države pogodbenice ne smejo zavrniti prošnje za izročitev le zato, ker se šteje, da kaznivo dejanje vključuje tudi davčne zadeve.

17. Pred zavrnitvijo izročitve se zaprosena država pogodbenica po potrebi posvetuje z državo pogodbenico, ki prosi za izročitev, da ji da dovolj možnosti, da ji predstavi svoja mnenja in zagotovi podatke, pomembne za njene navedbe.

18. Države pogodbenice si prizadevajo skleniti dvostranske in večstranske sporazume ali dogovore, ki omogočajo izročitev ali izboljšajo njeno učinkovitost.

45. člen
Premestitev obsojencev

Vsaka država pogodbenica lahko preuči možnosti za sklenitev dvostranskih ali večstranskih sporazumov ali dogovorov o premestitvi oseb, obsojenih na zaporno kazen ali druge oblike odvzema prostosti zaradi kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, na svoje ozemlje, da bi tam lahko prestale kazen.

46. člen
Medsebojna pravna pomoč

1. Države pogodbenice si dajejo medsebojno pravno pomoč v čim večjem obsegu pri preiskavah, pregonih in sodnih postopkih v zvezi s kaznivimi dejanji, ki jih zajema ta konvencija.
2. Medsebojna pravna pomoč se daje v največjem obsegu skladno z ustreznimi zakoni, mednarodnimi pogodbami, sporazumi in dogovori zaprosene države pogodbenice za preiskave, pregon in sodne postopke v zvezi s kaznivimi dejanji, za katera bi pravna oseba lahko bila odgovorna skladno s 26. členom te konvencije v državi pogodbenici prosilki.
3. Medsebojna pravna pomoč, ki se daje skladno s tem členom, se lahko zahteva iz katerega koli navedenega razloga:
 - a) pridobivanje dokazov ali izjav oseb;
 - b) vročitve sodnih listin;
 - c) preiskave in zaseg ter zamrznitev sredstev;
 - d) preučitev predmetov in ogled krajev;
 - e) zagotavljanje informacij, dokaznih predmetov in ocen izvedencev;
 - f) zagotavljanje izvornikov ali overjenih kopij ustreznih dokumentov in listin, vključno z vladnimi, bančnimi, finančnimi, gospodarskimi ali poslovnimi listinami;
 - g) prepoznavna ali odkrivanje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, premoženja, pripomočkov ali drugih predmetov za dokazne namene;
 - h) omogočanje prostovoljnega prihoda oseb na sodišče v državi pogodbenici prosilki;
 - i) katera koli druga vrsta pomoči, ki ni v nasprotju z notranjim pravom zaprosene države pogodbenice;

- j) prepozna, zamrznitev in odkrivanje izkupičkov premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, skladno z določbami V. poglavja te konvencije;
 - k) povračilo premoženja skladno z določbami V. poglavja te konvencije.
4. Ne glede na notranje pravo lahko pristojni organi države pogodbenice brez predhodne prošnje dajejo informacije o kazenskih zadevah pristojnemu organu druge države pogodbenice, kadar menijo, da bi mu lahko pomagale pri izvajanju ali uspešnem dokončanju preiskav in kazenskih postopkov ali bi ta država pogodbenica lahko na njihovi podlagi lahko sestavila zaprosilo skladno s to konvencijo.
 5. Pošiljanje informacij po četrtem odstavku tega člena ne posega v preiskave in kazenske postopke v državi, v kateri so pristojni organi, ki preskrbijo informacije. Pristojni organi, ki prejmejo informacije, morajo upoštevati zahtevo po zaupnosti informacij, tudi če je začasna, ali po omejitvah njihove uporabe. To pa državi pogodbenici, ki je informacije prejela, ne preprečuje, da v sodnem postopku razkrije razbremenilne informacije za obtoženca. V takem primeru država pogodbenica prejemnica pred razkritjem o tem obvesti državo pogodbenico pošiljateljico in se z njo posvetuje, če to zahteva. Če v izjemnem primeru ni mogoče predhodno obvestilo, mora država pogodbenica prejemnica brez odlašanja obvestiti državo pogodbenico pošiljateljico o razkritju informacij.
 6. Določbe tega člena ne vplivajo na obveznosti po drugih dvo- ali večstranskih pogodbah, ki v celoti ali delno urejajo ali bodo urejale medsebojno pravno pomoč.
 7. 9. do 29. odstavek tega člena se uporabljajo za zaprosila, izdana po tem členu, če držav pogodbenic ne zavezuje pogodba o medsebojni pravni pomoči. Če te države pogodbenice zavezuje pogodba, se uporabljajo njene ustrezne določbe, razen če se države pogodbenice ne dogovorijo, da se namesto njih uporabljajo 9. do 29. odstavek tega člena. Državam pogodbenicam se priporoča, da uporabljajo te odstavke, če se s tem olajša njihovo sodelovanje.
 8. Države pogodbenice ne zavrnejo medsebojne pravne pomoči po tem členu zaradi bančne tajnosti.
 9. (a) Če ni dvojne kaznivosti, zaprosena država pogodbenica v odgovor na zaprosilo za pomoč skladno s tem členom upošteva namene te konvencije iz 1. člena;

(b) Države pogodbenice lahko zavrnejo pomoč po tem členu, če ni dvojne kaznivosti. Vendar pa zaprošena država pogodbenica, če je skladno s temelji njene pravne ureditve, da pomoč, ki ne vključuje prisilnih ukrepov. Taka pomoč se lahko zavrne, če zaprosila vsebujejo zadeve zelo majhnega pomena ali zadeve, za katere je zaprošeno sodelovanje ali pomoč mogoča po drugih določbah te konvencije.

(c) Vsaka država pogodbenica lahko preuči možnosti za sprejetje ukrepov, potrebnih za to, da lahko zagotovi pomoč v večjem obsegu pomoči v skladu s tem členom, če ni identitete norme.

10. Oseba, ki je pridržana ali prestaja kazen na ozemlju ene države pogodbenice in katere navzočnost se zahteva v drugi državi pogodbenici zaradi prepoznave, pričanja ali kakšne druge oblike pomoči pri pridobivanju dokazov za preiskavo, kazenski pregon ali sodne postopke v zvezi s kaznivimi dejanji po tej konvenciji, se lahko premesti, če sta izpolnjena pogoja:

- (a) oseba je s tem seznanjena in prostovoljno pristane;
- (b) pristojni organi obeh držav pogodbenic se s tem strinjajo pod pogoji, ki ustrezajo državam pogodbenicama.

11. Za namene desetega odstavka tega člena:

- a) Ima država pogodbenica, v katero je oseba premeščena, pravico in dolžnost, da premeščeno osebo zadrži v priporu, razen če država pogodbenica, iz katere je bila oseba premeščena, ne zahteva ali odobri drugače;
- b) država pogodbenica, v katero je oseba premeščena, nemudoma izpolni svojo obveznost, da vrne osebo v pripor države pogodbenice, iz katere je bila oseba premeščena, kot so se predhodno ali drugače dogovorili pristojni organi držav pogodbenic;
- c) država pogodbenica, v katero je oseba premeščena, ne zahteva od države pogodbenice, iz katere je bila oseba premeščena, da začne postopek za izročitev zaradi vrnitve te osebe;
- d) premeščeni osebi se čas, prebit v zaporu države pogodbenice, v katero je bila oseba premeščena, všteje v kazen, ki jo prestaja v državi, iz katere je bila premeščena.

12. Oseba, ki je premeščena po desetem ali enajstem odstavku tega člena, se na ozemlju države, v katero je premeščena, ne glede na

svoje državljanstvo, kazensko ne preganja, pridrži, kaznuje ali se ji na kakršen koli drug način omeji prostost zaradi dejanj, opustitev ali obsodb pred njenim odhodom z ozemlja države, iz katere je bila premeščena, razen če se s tem strinja.

13. Vsaka država pogodbenica določi osrednji organ, odgovoren in pristojen za sprejem zaprosil za medsebojno pravno pomoč in njihovo izvedbo ali pošiljanje pristojnim organom v izvedbo. Če je v državi pogodbenici posebna regija ali ozemlje z drugačno ureditvijo medsebojne pravne pomoči, lahko ta država pogodbenica imenuje poseben osrednji organ, ki ima enako vlogo za tisto regijo ali ozemlje. Osrednji organ zagotavlja hitro in pravilno izvajanje ali pošiljanje prejetih zaprosil. Če osrednji organ pošilja zaprosila v izvedbo pristojnemu organu, ga spodbuja, da hitro in pravilno izvede zaprosilo. Ob deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi konvencije ali pristopu k njej, vse države pogodbenice obvestijo generalnega sekretarja združenih narodov o osrednjem organu, določenem v ta namen. Zaposila za medsebojno pravno pomoč in vsa z njimi povezana sporočila se pošiljajo osrednjemu organu, ki ga določijo države pogodbenice. To ne vpliva na pravico države pogodbenice, da zahteva, da se ji taka zaprosila in sporočila pošiljajo po diplomatski poti, v nujnih okoliščinah, če se države pogodbenice s tem strinjajo, pa po možnosti prek Mednarodne organizacije kriminalistične policije.
14. Zaposila so pisna, ali če je mogoče, sestavljena na kateri koli način, ki omogoča zapis, v jeziku, ki je sprejemljiv za zaproseno pogodbenico, pod pogoji, ki omogočajo, da ugotovi verodostojnost zaprosila. Generalni sekretar Združenih narodov mora biti obveščen o jeziku ali jezikih, sprejemljivih za vsako državo pogodbenico ob deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi konvencije ali pristopu k njej. Če je to nujno in če se države pogodbenice tako dogovorijo, so zaposila lahko ustna, vendar jih je treba nemudoma pisno potrditi.
15. Zaposilo za medsebojno pravno pomoč mora vsebovati:
 - (a) ime in naslov organa, ki vlaga zaposilo;
 - (b) predmet in vrsto preiskave, kazenskega pregona ali sodnega postopka, na katerega se zaposilo nanaša, ter ime in funkcijo organa, ki vodi preiskavo, kazenski pregon ali sodni postopek;
 - (c) povzetek pomembnih dejstev, razen pri zaposilih, katerih namen je vročitev sodnih dokumentov;
 - (d) opis zaprosene pomoči in podrobnosti vsakega posameznega postopka, za katerega pogodbenica prosilka želi, da bi se izvedel;

- (e) če je to mogoče, identiteto, kraj bivanja in državljanstvo vseh zadevnih oseb;
- (f) namen, za katerega se prosijo dokazi, informacije ali ukrepi.

16. Zaprošena pogodbenica lahko prosi za dodatne informacije, če se zdi, da je to potrebno zaradi izvedbe zaprosila v skladu z njenim notranjim pravom ali če to lahko olajša njegovo izvedbo.

17. Zaposilo se izvede skladno z notranjim pravom zaprošene pogodbenice in postopki, navedenimi v zaprosilu, če to ni v nasprotju z notranjim pravom zaprošene pogodbenice in če je mogoče.

18. Država pogodbenica lahko, če je to mogoče in je skladno s temeljnimi načeli njenega notranjega prava, na zaprosilo druge države pogodbenice dovoli, da sodni organi te države pogodbenice z videokonferenco zaslišijo pričo ali izvedenca, ki je na njenem ozemlju, če osebna navzočnost zaslišanega na ozemlju pogodbenice prosilke ni mogoča ali zaželeno. Države pogodbenice se lahko dogovorijo, da zaslišanje vodi sodni organ pogodbenice prosilke ob navzočnosti sodnega organa zaprošene pogodbenice.

19. Pogodbenica prosilka brez predhodnega soglasja zaprošene pogodbenice ne sme poslati ali uporabiti informacij ali dokazov, ki jih je priskrbelo zaprošena pogodbenica, za tiste preiskave, kazenski pregon ali sodne postopke, ki niso navedeni v zaprosilu. Nobena določba tega odstavka ne preprečuje pogodbenici prosilki, da v svojem sodnem postopku ne razkrije informacij ali dokazov, razbremenilnih za obtoženca. V tem primeru pogodbenica prosilka o tem obvesti zaprošeno pogodbenico še pred razkritjem in se, če je tako zahtevano, tudi posvetuje z njo. Če izjemoma predhodno obvestilo ni mogoče, pogodbenica prosilka o razkritju nemudoma obvesti zaprošeno pogodbenico.

20. Pogodbenica prosilka lahko zahteva, da zaprošena pogodbenica obstoj in vsebino zaprosila ohrani v tajnosti, razen če to ni potrebno za njegovo izvedbo. Če zaprošena pogodbenica ne more izpolniti tega pogoja, o tem takoj obvesti pogodbenico prosilko.

21. Medsebojna pravna pomoč se lahko zavrne:

(a) če zaposilo ni sestavljeno v skladu z določbami tega člena;

(b) če zaprošena pogodbenica presodi, da bi izvedba zaprosila lahko ogrozila njeno suverenost, varnost, javni red ali druge bistvene interese;

(c) če notranje pravo zaprošene pogodbenice njenim organom ne bi dopuščalo izvedbe zaprošenih ukrepov pri podobnem kaznivemu dejanju, katerega preiskava, kazenski pregon ali sodni postopek bi bil v njeni sodni pristojnosti;

(d) če bi bila ugoditev zaprosilu v nasprotju s pravnim redom zaprošene pogodbenice.

22. Države pogodbenice ne smejo zavrni zaprosila za medsebojno pravno pomoč zato, ker se šteje, da gre za kaznivo dejanje v zvezi z davki.

23. Vsako zavrnitev medsebojne pravne pomoči je treba obrazložiti.

24. Zaprošena država pogodbenica čim prej izvede zaprosilo za medsebojno pravno pomoč in kolikor mogoče upošteva vse roke, ki jih predlaga država pogodbenica prosilka in so po možnosti obrazloženi že v zaprosilu. Država pogodbenica prosilka lahko na zaproseno državo pogodbenico naslovi upravičene zahteve za informacije o stanju in napredku ukrepov, ki jih je ta sprejela, da ugotovi njenemu zaprosilu. Zaprošena država pogodbenica odgovori državi pogodbenici prosilki na njene upravičene poizvedbe o stanju zaprosila in napredku pri njegovi obravnavi. Država pogodbenica prosilka takoj obvesti zaproseno državo pogodbenico, če zaprosena pomoč ni več potrebna.

25. Zaprošena pogodbenica lahko odloži izvedbo zaprosila za medsebojno pravno pomoč, če ovira potek preiskave, kazenskega preгона ali sodnega postopka.

26. Zaprošena pogodbenica se, preden zavrne zaprosilo po enaindvajsetem odstavku tega člena ali odloži njegovo izvedbo po petindvajsetem odstavku tega člena, posvetuje s pogodbenico prosilko, da se ugotovi, ali lahko zagotovi pomoč pod pogoji, ki jih šteje za potrebne. Če pogodbenica prosilka sprejme pomoč pod temi pogoji, jih mora upoštevati.

27. Ne glede na dvanajsti odstavek tega člena se priča, izvedenec ali druga oseba, ki na prošnjo pogodbenice prosilke soglašajo s pričanjem v sodnem postopku ali s pomočjo pri preiskavi, kazenskem pregonu ali sodnem postopku na ozemlju pogodbenice prosilke, kazensko ne preganja, pridržijo, kaznuje ali se ji na kakršen koli drug način omeji prostost na tem ozemlju za dejanja, opustitve ali obsodbe pred odhodom z ozemlja zaprošene pogodbenice. Ta zaščita preneha, če priča, izvedenec ali druga oseba po poteku 15 zaporednih dni ali kakršnem koli drugem obdobju, za katero sta se državi pogodbenici dogovorili, od dne, ko je bila uradno obveščena, da njena navzočnost, ki so jo zahtevali sodni organi, ni več potrebna in je imela

možnost, da odide z ozemlja te države, kljub temu prostovoljno ostane na ozemlju pogodbenice prosilke ali se je nanj prostovoljno vrnila, ko ga je že zapustila.

28. Redne stroške za izvedbo zaprosil krije zaprošena pogodbenica, če se državi pogodbenici ne dogovorita drugače. Če izvedba zaprosila zahteva velike ali izredne stroške, se državi pogodbenici posvetujeta, da določita pogoje, po katerih se bo zaprosilo izvedlo, in kako se bodo krili stroški.

29. Zaprošena pogodbenica :

(a) pogodbenici prosilki priskrbi izvode vladne dokumentacije ali informacij, s katerimi razpolaga in so po notranjem pravu dostopne javnosti;

(b) lahko po svoji presoji pogodbenici prosilki priskrbi v celoti, deloma ali pod pogoji, ki se ji zdijo ustrezni, izvode kakršne koli vladne dokumentacije ali informacij, s katerimi razpolaga in ki po notranjem pravu niso dostopne javnosti.

30. Države pogodbenice po potrebi preučijo možnost sklepanja dvo- ali večstranskih sporazumov ali dogovorov, namenjenih boljšemu izvajanju določb tega člena.

47. člen

Prenos kazenskih postopkov

Države pogodbenice preučijo možnost prenosa kazenskih postopkov iz ene države pogodbenice v drugo zaradi kazenskega pregona kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, z namenom združitve pregona, kadar je tak prenos v interesu učinkovitega delovanja pravosodja, posebno če je pristojnih več pogodbenic.

48. člen

Sodelovanje na področju odkrivanja in pregona

1. Države pogodbenice skladno s svojimi notranjimi pravnimi in upravnimi ureditvami tesno sodelujejo, da bi povečale učinkovitost kazenskega pregona v boju proti kaznivim dejanjem po tej konvenciji. Vsaka država pogodbenica predvsem sprejme učinkovite ukrepe:

(a) za pospešitev, in kadar je to potrebno, vzpostavitev komunikacijskih poti med svojimi pristojnimi organi, agencijami in službami, da bi s tem olajšala varno in hitro izmenjavo informacij v zvezi z vsemi vidiki kaznivih dejanj po tej konvenciji, vključno s povezavo z drugimi kriminalnimi dejavnostmi, če države pogodbenice menijo, da je to ustrezno.

(b) za sodelovanje z drugimi državami pogodbenicami pri poizvedovanjih o kaznivih dejanjih po tej konvenciji, ki se nanašajo na:

(i) istovetnost, bivališče in dejavnost oseb, osumljenih, da so vpletene v ta kazniva dejanja, ali kraj bivanja drugih vpletenih oseb;

(ii) pretok premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali premoženja, ki izvira iz storitve kaznivega dejanja;

(iii) pretok premoženja, opreme ali drugih predmetov, uporabljenih ali namenjenih za storitev takih kaznivih dejanj;

(c) za zagotovitev, če je to primerno, potrebnih predmetov ali količin snovi za analitične ali preiskovalne namene;

(d) če je ustrezno, za izmenjavo podatkov z drugimi državami pogodbenicami o posebnih sredstvih in metodah, ki se uporabljajo za storitev kaznivih dejanj po tej konvenciji, vključno z uporabo lažne identitete, ponarejenih, prirejenih ali lažnih dokumentov ali drugih sredstev za prikrivanje dejavnosti;

(e) za olajšanje učinkovitega sodelovanja med njihovimi pristojnimi organi, agencijami, službami in pospeševanje izmenjave osebja in drugih izvedencev, vključno z napotitvijo oseb za zvezo po dvostranskih sporazumih ali dogovorih med državami pogodbenicami;

(f) za izmenjavo podatkov in usklajevanje upravnih in drugih ustreznih ukrepov za hitro odkrivanje kaznivih dejanj po tej konvenciji.

2. Za uresničevanje te konvencije države pogodbenice preučijo možnost za sklenitev dvo- ali večstranskih sporazumov ali dogovorov o neposrednem sodelovanju med organi kazenskega pregona, če ti že obstajajo, pa za njihovo spremembo. Če takih sporazumov ali dogovorov med državami pogodbenicami ni, lahko štejejo to konvencijo kot podlago za medsebojno sodelovanje pri kazenskem pregonu za kazniva dejanja po tej konvenciji. Kadar je primerno, države pogodbenice v celoti uporabijo sporazume ali dogovore, tudi z mednarodnimi ali regionalnimi organizacijami, da okrepijo sodelovanje med svojimi organi kazenskega pregona.

3. Države pogodbenice si po svojih možnostih prizadevajo sodelovati pri obravnavanju kaznivih dejanj iz te konvencije, storjenih z uporabo sodobne tehnologije.

49. člen
Skupne preiskave

Države pogodbenice preučijo možnosti za sklepanje dvo- ali večstranskih sporazumov ali dogovorov, s katerimi pristojni organi lahko ustanovijo skupne preiskovalne organe za zadeve, o katerih tečejo preiskave, kazenski pregon ali sodni postopki v eni ali več državah. Če takih sporazumov ali dogovorov ne sklenejo, lahko skupne preiskave potekajo po dogovoru za vsak posamezen primer. Države pogodbenice, ki jih to zadeva, zagotovijo, da se v celoti spoštuje suverenost države pogodbenice, na ozemlju katere naj bi preiskava potekala.

50. člen

Posebne preiskovalne metode

1. Za učinkovit boj proti korupciji vsaka država pogodbenica v obsegu, ki ga dovoljujejo temeljna načela njene notranje pravne ureditve, in v skladu s pogoji, ki jih predpisuje njeno notranje pravo, sprejme take ukrepe, kot so lahko potrebni, da se v okviru njenih sredstev njenim pristojnim organom omogoči na njenem ozemlju ustrezna uporaba nadzorovane pošiljke, in če se ji zdi primerno, druge posebne preiskovalne metode, kot so elektronske ali druge oblike nadzora in tajnih operacij ter omogoči dopustnost tako pridobljenih dokazov na sodišču.

2. Državam pogodbenicam se priporoča, da za sodelovanje na mednarodni ravni po potrebi sklenejo ustrezne dvo- ali večstranske sporazume ali dogovore o uporabi posebnih preiskovalnih metod zaradi preiskav kaznivih dejanj po tej konvenciji. Taki sporazumi ali dogovori se sklepajo ali izvajajo po načelu suverene enakosti držav in se izvajajo izključno po določbah teh sporazumov ali dogovorov.

3. Če ni sporazumov ali dogovorov iz drugega odstavka tega člena, se o uporabi posebnih preiskovalnih metod na mednarodni ravni odloča za vsak posamezen primer posebej in po potrebi upoštevajo finančni dogovori glede izvajanja jurisdikcije držav pogodbenic.

4. Odločitve o uporabi nadzorovane pošiljke na mednarodni ravni lahko s soglasjem udeleženih držav pogodbenic vključujejo metode kot sta prestrezanje pošiljke ali sredstev in dovoljenje, da nadaljuje pot nedotaknjena ali se njena vsebina v celoti ali delno odstrani ali zamenja.

V. poglavje

Povračilo premoženja

51. člen

Splošna določba

Temeljno načelo te konvencije je vrnitev premoženja v skladu s tem poglavjem, države pogodbenice pa pri tem čim bolj sodelujejo in si pomagajo.

52. člen

Preprečevanje in odkrivanje prenosov premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem

1. Ne glede na 14. člen te konvencije vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom sprejme potrebne ukrepe, da od finančnih ustanov pod njeno jurisdikcijo zahteva, da preverijo identiteto strank, sprejmejo primerne ukrepe za določitev identitete dejanskih upravičencev do uporabe sredstev z računov z visokimi zneski in poostreno nadzirajo račune, ki jih poskušajo odpreti ali jih imajo posamezniki, ki so jim ali so jim bile zaupane pomembne javne funkcije, njihovi družinski člani in tesni sodelavci ali nekdo v njihovem imenu. Tak poostren nadzor mora biti ustrezno zasnovan za odkrivanje sumljivih transakcij zaradi poročanja pristojnim organom in se ne sme razlagati tako, da finančne ustanove odvrča ali jim prepoveduje poslovanje z upravičenimi strankami.

2. Zaradi lažjega izvajanja ukrepov iz prejšnjega odstavka tega člena vsaka država pogodbenica v skladu z notranjim pravom in zaradi ustreznih pobud regionalnih, medregionalnih in večstranskih organizacij proti pranju denarja:

(a) izda smernice, ki se nanašajo na fizične ali pravne osebe, katerih račune bodo morale finančne ustanove pod njeno jurisdikcijo poostreno nadzirati, na vrste računov in transakcij, ki jim morajo nameniti posebno pozornost, in ukrepe, ki jih morajo sprejeti za odprtje takih računov, njihovo vodenje in evidenco vseh transakcij; in

(b) kadar je ustrezno, na zahtevo druge države pogodbenice ali na svojo pobudo finančnim ustanovam pod svojo pristojnostjo sporoči identiteto fizičnih ali pravnih oseb, katerih račune bodo morale finančne ustanove pod njeno jurisdikcijo poostreno nadzirati, poleg oseb, ki bi jih finančne ustanove kako drugače identificirale.

3. V okviru točke (a) prejšnjega odstavka vsaka država pogodbenica izvaja ukrepe, da zagotovi, da njene finančne ustanove določeno obdobje hranijo ustrezne evidence računov in transakcij, v katere so bile vključene osebe iz prvega odstavka tega člena, ki morajo vsebovati vsaj informacije o identiteti stranke, po možnosti pa tudi o dejanskem upravičencu.

4. Da bi preprečili in odkrivali prenose premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo, vsaka država pogodbenica izvaja ustrezne in učinkovite ukrepe, da z organi, pristojnimi za ureditev in nadzor tega področja, prepreči ustanovitev bank, ki niso dejansko prisotne in niso povezane z zakonsko nadzorovano finančno skupino. Poleg tega države pogodbenice lahko preučijo možnost, da bi od svojih finančnih ustanov zahtevale, da zavrnejo sklenitev ali nadaljevanje korespondenčnega bančnega razmerja s takimi ustanovami in da se varujejo pred sklepanjem razmerij s tujimi finančnimi ustanovami, ki dovoljujejo, da njihove račune uporabljajo banke, ki niso dejansko prisotne in niso povezane z zakonsko nadzorovano finančno skupino.

5. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom preuči možnost za vzpostavitev učinkovitih sistemov za razkritje finančnega stanja določenih javnih uslužbencev in predpiše ustrezne sankcije za neupoštevanje. Vsaka država pogodbenica preuči tudi možnost za sprejetje potrebnih ukrepov, da se njenim pristojnim organom dovoli izmenjava teh podatkov s pristojnimi organi v drugih državah pogodbenicah zaradi preiskave, zahtevka ali povračila premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo.

6. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom preuči možnost za sprejetje potrebnih ukrepov, kot so lahko potrebni, da od določenih javnih uslužbencev, ki imajo pravico v zvezi s finančnim računom v tuji državi, so njegovi podpisniki ali pa so zanj kako drugače pooblaščen, zahteva, da o tem razmerju obvestijo pristojne organe in da v zvezi s takšnimi računi hranijo ustrezno evidenco. S takimi ukrepi se predvidijo tudi ustrezne sankcije za njihovo neupoštevanje.

53. člen

Ukrepi za neposredno povračilo premoženja

Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom:

(a) sprejme potrebne ukrepe, da drugi državi pogodbenici omogoči začetek pravnega postopka na njenih sodiščih zaradi ugotavljanja pravice do premoženja ali lastništva premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo;

(b) sprejme potrebne ukrepe, da svojim sodiščem omogoči, da tistim, ki so storili kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, naloži plačilo nadomestila ali odškodnine drugi državi pogodbenici, ki ji je bila s takim kaznivim dejanjem povzročena škoda, in

(c) sprejme potrebne ukrepe, da svojim sodiščem ali pristojnim organom omogoči, da pri odločanju o odvzemu, priznajo drugo državo pogodbenico prosilko za zakonito lastnico premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo.

54. člen

Načini vračanja premoženja na podlagi mednarodnega sodelovanja pri odvzemu

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom zaradi zagotavljanja medsebojne pravne pomoči po 55. členu te konvencije v zvezi s premoženjem, pridobljenim s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo, ali uporabljenim zanj:

(a) sprejme potrebne ukrepe, da svojim pristojnim organom omogoči izvršitev odločbe o odvzemu, ki jo izda sodišče druge države pogodbenice;

(b) sprejme potrebne ukrepe, da svojim organom omogoči, da v okviru svoje pristojnosti odredijo odvzem premoženja tujega izvora pri odločanju o kaznivem dejanju pranja denarja ali drugem kaznivem dejanju iz njene pristojnosti, ali z drugimi postopki po njenem notranjem pravu, in

(c) preuči možnosti za sprejetje potrebnih ukrepov, da se dovoli odvzem takega premoženja brez kazenske obsodbe, kadar se storilec kaznivega dejanja ne more preganjati zaradi smrti, pobega ali odsotnosti ali v drugih ustreznih primerih.

2. Vsaka država pogodbenica zaradi zagotavljanja medsebojne pravne pomoči na zaprosilo na podlagi drugega odstavka 55. člena te konvencije v skladu s svojim notranjim pravom:

(a) sprejme potrebne ukrepe, da svojim pristojnim organom omogoči zamrznitev ali zaseg premoženja na podlagi odločbe o zamrznitvi ali zasegu, ki jo izda sodišče ali pristojni organ države pogodbenice prosilke in je lahko utemeljena podlaga za prepričanje zaprosene države pogodbenice, da obstajajo zadostni razlogi za take ukrepe in da bo za premoženje pozneje odrejen odvzem za namene točke (a) prejšnjega odstavka;

(b) sprejme potrebne ukrepe, da svojim pristojnim organom omogoči zamrznitev ali zaseg premoženja na podlagi zaprosila, ki je za zaproseno državo pogodbenico utemeljena podlaga za prepričanje, da obstajajo zadostni razlogi za take ukrepe in da bo za premoženje pozneje odrejen odvzem za namene točke (a) prejšnjega odstavka;

(c) preuči možnost za sprejetje dodatnih ukrepov, ki bodo njenim pristojnim organom omogočili zavarovanje premoženja za odvzem na podlagi prijete v tujini ali kazenske obtožbe v zvezi s pridobitvijo takšnega premoženja.

55. člen

Mednarodno sodelovanje zaradi odvzema

1. Država pogodbenica, ki je od druge države pogodbenice z jurisdikcijo za kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, prejela zaprosilo za odvzem premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, premoženja, opreme ali drugih predmetov iz prvega odstavka 31. člena te konvencije, ki so na njenem ozemlju, kolikor je to mogoče glede na njeno notranjepravno ureditev:

(a) zaprosilo predloži svojim pristojnim organom zaradi izdaje odločbe o odvzemu in jo, če se taka odločba izda, izvrši ali

(b) svojim pristojnim organom zaradi njene izvršitve v zahtevanem obsegu predloži odločbo o odvzemu, ki jo izda sodišče na ozemlju države pogodbenice prosilke v skladu s prvim odstavkom 31. člena in točko (a) prvega odstavka 54. člena te konvencije, če se ta nanaša na premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem, premoženje, opremo ali druge predmete iz prvega odstavka 31. člena, ki so na ozemlju zaprosene države pogodbenice.

2. Na podlagi zaprosila, ki ga predloži druga država pogodbenica z jurisdikcijo za kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, zaprosena država pogodbenica sprejme ukrepe, da ugotovi, izsledi in zamrzne ali zaseže premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem, premoženje, opremo ali druge predmete iz prvega odstavka 31. člena te konvencije zaradi morebitne zaplembe, ki jo odredi država pogodbenica prosilka ali zaprosena država pogodbenica v skladu z zaprosilom iz prvega odstavka.

3. Za ta člen se smiselno uporabljajo določbe 46. člena te konvencije. Zaposila na podlagi tega člena vsebujejo poleg podatkov iz petnajstega odstavka 46. člena še:

(a) pri zaprosilu iz točke (a) prvega odstavka tega člena, opis premoženja, ki se odvzame, ki naj po možnosti vključuje kraj, kjer je premoženje, in če je ustrezno, ocenjeno vrednost premoženja ter navedbo dejstev, na katere se sklicuje država pogodbenica prosilka, ki zadostujejo, da zaprosena država pogodbenica lahko zaprosi za izdajo odločbe na podlagi svojega notranjega prava;

(b) pri zaprosilu iz točke (b) prvega odstavka tega člena, pravno sprejemljiv izvod odločbe o odvzemu, na kateri temelji zaprosilo države pogodbenice prosilke, navedbo dejstev in podatkov v obsegu, ki ga zahteva izvršitev odločbe, navedbo ukrepov, ki jih je sprejela država pogodbenica prosilka, da je ustrezno obvestila tretje dobroverne osebe in zagotovila predpisan postopek, ter izjavo, da je odločba o odvzemu pravnomočna;

(c) pri zaprosilu iz prejšnjega odstavka, navedbo dejstev, na katere se sklicuje država pogodbenica prosilka, in opis zahtevanih ukrepov ter pravno sprejemljiv izvod odločbe, na kateri temelji zaprosilo, če je mogoče.

4. Zaprošena država pogodbenica sprejme odločitve ali ukrepe iz prvega in drugega odstavka tega člena v skladu s svojim notranjim pravom in ob upoštevanju njegovih določb in svojih postopkovnih pravil ali dvo- ali večstranskega sporazuma ali dogovora, ki jo obvezuje do države pogodbenice prosilke.

5. Vsaka država pogodbenica generalnemu sekretarju Združenih narodov predloži izvod svojih zakonov in predpisov, s katerimi izvajajo ta člen, ter vse njihove nadaljnje spremembe ali pa njihov opis.

6. Če se država pogodbenica odloči, da bo sprejem ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena pogojevala z obstojem ustrezne mednarodne pogodbe, se ta konvencija šteje za potrebno in zadostno pogodbeno podlago.

7. Sodelovanje po tem členu se lahko tudi zavrne, začasni ukrepi pa odpravijo, če zaprošena država pogodbenica ne prejme pravočasno zadovoljivih dokazov ali če je vrednost premoženja majhna.

8. Pred odpravo začasnega ukrepa, sprejetega na podlagi tega člena, zaprošena država pogodbenica po možnosti omogoči državi pogodbenici, da predstavi razloge za ohranitev ukrepa.

9. Nobena določba tega člena se ne razlaga kot poseg v pravice dobrovernih tretjih oseb.

56. člen *Posebno sodelovanje*

Vsaka država pogodbenica si ne glede na svoje notranje pravo prizadeva za sprejetje ukrepov, ki ji ne glede na njene preiskave, kazenske pregone ali sodne postopke omogočijo pošiljanje podatkov o premoženjski koristi, pridobljeni s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo, drugi državi pogodbenici brez predhodnega zaprosila, če meni, da bi razkritje takih

podatkov lahko državi pogodbenici prejemnici pomagalo pri uvedbi ali izvedbi preiskav, kazenskih pregonov ali sodnih postopkov ali pa bi bilo lahko podlaga za zaprosilo te države pogodbenice po tem poglavju konvencije.

57. člen

Vrnitev premoženja in razpolaganje z njim

1. Država pogodbenica na podlagi tretjega odstavka tega člena v skladu z določbami te konvencije in svojim notranjim pravom razpolaga s premoženjem, ki ga je odvzela na podlagi 31. ali 55. člena te konvencije, vključno z vrnitvijo njenim prejšnjim zakonitim lastnikom.

2. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava sprejme zakonodajne in druge potrebne ukrepe, da se njenim pristojnim organom omogoči, da na zahtevo druge države pogodbenice v skladu s to konvencijo vrnejo odvzeto premoženje ob upoštevanju pravice tretjih dobrovernih oseb.

3. V skladu s 46. in 55. členom te konvencije ter prvim in drugim odstavkom tega člena zaprosena država pogodbenica:

(a) vrne odvzeto premoženje državi pogodbenici prosilki pri poneverbi javnih sredstev ali pranju poneverjenih javnih sredstev, kakor je navedeno v 17. in 23. členu te konvencije, če gre za odvzem v skladu s 55. členom in na podlagi pravnomočne sodbe v državi pogodbenici prosilki, kar je zahteva, kateri se zaprosena država pogodbenica lahko odpove;

(b) vrne odvzeto premoženje državi pogodbenici prosilki pri premoženjski koristi, pridobljeni z drugim kaznivim dejanjem iz te konvencije, če gre za odvzem v skladu s 55. členom te konvencije in na podlagi pravnomočne sodbe v državi pogodbenici prosilki, kar je zahteva, kateri se zaprosena država pogodbenica lahko odpove, če država pogodbenica prosilka zaproseni državi pogodbenici utemeljeno dokaže svoje prejšnje lastništvo takega odvzetega premoženja ali če zaprosena država pogodbenica državi pogodbenici prosilki prizna škodo kot podlago za vračilo odvzetega premoženja;

(c) v vseh drugih primerih prednostno preuči možnost za vrnitev odvzetega premoženja državi pogodbenici prosilki, vrnitev takega premoženja njegovim prejšnjim zakonitim lastnikom ali za povrnitev škode oškodovancem zaradi kaznivega dejanja.

4. Zaprošena država pogodbenica lahko, če je ustrezno, odšteje razumne stroške, nastale pri preiskavah, kazenskih pregonih ali sodnih postopkih, ki

so privedli do vrnitve odvzetega premoženja v skladu s tem členom ali razpolaganja z njim, razen če države pogodbenice ne odločijo drugače.

5. Države pogodbenice lahko v posameznih primerih, če je ustrezno, posebej preučijo možnosti za sklenitev sporazumov ali medsebojno sprejemljivih dogovorov za dokončno razpolaganje z odvzetim premoženjem.

58. člen

Finančna obveščevalna enota

Države pogodbenice medsebojno sodelujejo pri preprečevanju prenosa premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, in boju proti njem ter pri krepitvi načinov in sredstev za povračilo take premoženjske koristi, ter v ta namen preučijo možnost za ustanovitev finančne obveščevalne enote, pristojne za prejemanje, analiziranje in pošiljanje poročil pristojnim organom o sumljivih finančnih transakcijah.

59. člen

Dvo- in večstranski sporazumi in dogovori

Države pogodbenice preučijo možnost za sklenitev dvo- ali večstranskih sporazumov ali dogovorov za povečanje učinkovitosti mednarodnega sodelovanja po tem poglavju konvencije.

VI. poglavje

Strokovna pomoč in izmenjava informacij

60. člen

Usposabljanje in strokovna pomoč

1. Vsaka država pogodbenica, če je potrebno, uvede, razvije ali izboljša posebne programe usposabljanja za osebje, odgovorno za preprečevanje korupcije in boj proti njej. Taki programi usposabljanja bi lahko med drugim obravnavali:

(a) učinkovite ukrepe za preprečevanje, odkrivanje, preiskovanje, kaznovanje in nadzor korupcije, vključno z uporabo metod zbiranja dokazov in preiskovanja;

(b) usposabljanje za razvoj in načrtovanje strateške protikorupcijske politike;

(c) usposabljanje pristojnih organov za pripravo zaprosil za medsebojno pravno pomoč, ki ustrezajo zahtevam te konvencije;

(d) oceno in krepitev institucij, upravljanja javnih služb in javnih financ, vključno z javnimi naročili, ter zasebnega sektorja;

(e) preprečevanje prenosa premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, in boj proti njemu ter povračilo takih premoženjskih koristi;

(f) odkrivanje in zamrznitev prenosa premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo;

(g) nadzorovanje pretoka premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, in metod, uporabljenih za prenos, zatajitev ali prikrievanje take premoženjske koristi;

(h) ustrezne in učinkovite pravne in upravne načine ter metode za pospešitev vrnitve premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo;

(i) metode za zaščito oškodovancev in prič, ki sodelujejo s pravosodnimi organi, in

(j) usposabljanje na področju notranjih in mednarodnih ureditev in jezikov.

2. Države pogodbenice v svojih vsakokratnih načrtih in programih za boj proti korupciji preučijo, kako bi si skladno s svojimi zmožnostmi čim bolj strokovno pomagale, zlasti v korist držav v razvoju, vključno z materialno pomočjo in usposabljanjem na področjih iz prejšnjega odstavka ter usposabljanjem, pomočjo in medsebojno izmenjavo ustreznih izkušenj in strokovnega znanja, kar bo pospešilo mednarodno sodelovanje med državami pogodbenicami pri izročitvi in medsebojni pravni pomoči.

3. Države pogodbenice po potrebi okrepijo prizadevanja za kar največje povečanje delovanja in usposabljanja v mednarodnih in regionalnih organizacijah ter z ustreznimi dvo- in večstranskimi sporazumi ali dogovori.

4. Države pogodbenice preučijo, kako bi si na prošnjo pomagale pri ocenjevanju, študijah in raziskavah, ki se nanašajo na vrste, vzroke, posledice in stroške korupcije v teh državah, da bi ob sodelovanju pristojnih organov in družbe razvile strategije in akcijske načrte za boj proti korupciji.

5. Države pogodbenice lahko sodelujejo z izmenjavo imen strokovnjakov, ki lahko pomagajo pri hitrejšem vračanju premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo.

6. Države pogodbenice preučijo možnost za uporabo podregionalnih, regionalnih in mednarodnih konferenc in seminarjev za spodbujanje sodelovanja in strokovne pomoči ter za spodbujanje razprave o skupnih vprašanjih, vključno s posebnimi težavami in potrebami držav v razvoju in držav z gospodarstvom v prehodu.

7. Države pogodbenice preučijo možnost za vzpostavitev prostovoljnih mehanizmov, da bi s programi in projekti strokovne pomoči finančno prispevale k prizadevanjem držav v razvoju in držav z gospodarstvom v prehodu, da bodo izvajale to konvencijo.

8. Vsaka država pogodbenica preuči možnost za prostovoljne prispevke Uradu Združenih narodov za droge in kriminal, da bi z njegovo pomočjo spodbujale programe in projekte v državah v razvoju zaradi izvajanja te konvencije.

61. člen

Zbiranje, izmenjava in analiza informacij o korupciji

1. Vsaka država pogodbenica v posvetovanju s strokovnjaki preuči možnost za analiziranje dogajanj na področju korupcije na svojem ozemlju ter okoliščin, v katerih prihaja do korupcijskih kaznivih dejanj.

2. Države pogodbenice preučijo možnost, da med seboj in prek mednarodnih in regionalnih organizacij razvijajo in izmenjavajo statistične podatke, analitično strokovno znanje o korupciji in informacije, da bi po možnosti razvile skupne opredelitve, standarde in metodologije, ter tudi informacije o najboljših praksah za preprečevanje korupcije in boj proti njej.

3. Vsaka država pogodbenica preuči možnost za spremljanje svojih usmeritev in dejanskih ukrepov za boj proti korupciji ter presojo njihove uspešnosti in učinkovitosti.

62. člen

Drugi ukrepi: izvajanje konvencije s pomočjo gospodarskega razvoja in strokovne pomoči

1. Države pogodbenice sprejmejo ukrepe, ki z mednarodnim sodelovanjem čim bolj prispevajo k najboljšemu izvajanju te konvencije, ob upoštevanju negativnih učinkov, ki jih ima korupcija na družbo na splošno, zlasti na trajnostni razvoj.

2. Države pogodbenice si kar najbolj, z medsebojnim usklajevanjem ter z usklajevanjem z mednarodnimi in regionalnimi organizacijami dejansko prizadevajo:

(a) na različnih ravneh povečati svoje sodelovanje z državami v razvoju, da bi okrepile zmožnost teh držav za preprečevanje korupcije in boj proti njej;

(b) povečati finančno in materialno pomoč v podporo prizadevanjem držav v razvoju za učinkovito preprečevanje korupcije in boj proti njej ter v pomoč tem državam pri uspešnem izvajanju konvencije;

(c) zagotoviti strokovno pomoč državam v razvoju in državam z gospodarstvom v prehodu, da bi jim pomagale izpolniti vse, kar je potrebno za izvajanje te konvencije. V ta namen si države pogodbenice prizadevajo ustrezno in redno prostovoljno prispevati na račun, ki je v sistemu financiranja Združenih narodov temu posebej namenjen. Države pogodbenice lahko v skladu s svojim notranjim pravom in določbami te konvencije tudi posebej preučijo možnost, da bi na ta račun prispevale odstotek denarja ali ustrezne vrednosti premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali premoženja, odvzetega v skladu z določbami te konvencije;

(d) spodbujati in prepričevati druge države oziroma finančne ustanove, da se jim pridružijo pri prizadevanjih v skladu s tem členom, zlasti z zagotavljanjem več programov usposabljanja in sodobne opreme državam v razvoju, da bi jim pomagali pri uresničevanju ciljev te konvencije.

3. Ti ukrepi po možnosti ne vplivajo na obstoječe zaveze o tuji pomoči ali na druge dogovore o finančnem sodelovanju na dvostranski, regionalni ali mednarodni ravni.

4. Države pogodbenice lahko sklenejo dvo- ali večstranske sporazume oziroma dogovore o materialni in logistični pomoči ob upoštevanju finančnih dogovorov, potrebnih za učinkovito mednarodno sodelovanje, predvideno s to konvencijo, ter za preprečevanje, odkrivanje in nadzor korupcije.

VII. poglavje

Načini izvajanja

63. člen

Konferenca držav pogodbenic konvencije

1. Ustanovi se konferenca držav pogodbenic konvencije, da bi izboljšali usposobljenost držav pogodbenic in sodelovanje med njimi zaradi

uresničevanja ciljev iz te konvencije in da se spodbuja in pregleduje njeno izvajanje.

2. Generalni sekretar Združenih narodov skliče konferenco držav pogodbenic najpozneje eno leto po začetku veljavnosti te konvencije. Nato se organizirajo redni sestanki konference držav pogodbenic v skladu s poslovnikom, ki ga sprejme konferenca.

3. Konferenca držav pogodbenic sprejme poslovnik in pravila, ki urejajo dejavnosti iz tega člena, vključno s pravili o sprejemu in sodelovanju opazovalcev, ter plačila stroškov, nastalih pri opravljanju teh dejavnosti.

4. Konferenca držav pogodbenic se dogovori o dejavnostih, postopkih in načinih dela za uresničevanje ciljev iz prvega odstavka tega člena, vključno s:

(a) spodbujanjem dejavnosti držav pogodbenic po 60. in 62. členu ter II. do V. poglavju te konvencije, vključno s spodbujanjem zbiranja prostovoljnih prispevkov;

(b) spodbujanjem izmenjave informacij med državami pogodbenicami o značilnostih in dogajanjih na področju korupcije ter o uspešni praksi za preprečevanje korupcije in boj proti njej ter za vrnitev premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, med drugim z objavljanjem ustreznih informacij, kot je omenjeno v tem členu;

(c) sodelovanjem z ustreznimi mednarodnimi in regionalnimi organizacijami in mehanizmi ter nevladnimi organizacijami;

(d) primerno uporabo pomembnih informacij, ki jih zagotovijo drugi mednarodni in regionalni mehanizmi za boj proti korupciji in njeno preprečevanje, da bi se izognili nepotrebnemu podvajanju dela;

(e) rednim pregledovanjem, kako države pogodbenice izvajajo to konvencijo;

(f) dajanjem priporočil, da bi izboljšali to konvencijo in njeno izvajanje;

(g) upoštevanjem zahtev držav pogodbenic v zvezi s strokovno pomočjo glede izvajanja te konvencije in priporočanjem ukrepanja, za katero konferenca meni, da je potrebno.

5. Konferenca držav pogodbenic se za izvajanje prejšnjega odstavka ustrezno seznanila z ukrepi, ki so jih sprejele države pogodbenice za izvajanje te konvencije, ter s težavami, na katere so naleteli, in sicer s pomočjo

informacij, ki so jih zagotovile države pogodbenice, in dopolnilnih načinov pregledovanja, ki jih lahko določi konferenca držav pogodbenic.

6. Vsaka država pogodbenica zagotovi konferenci držav pogodbenic informacije o svojih programih, načrtih in praksi ter o zakonodajnih in upravnih ukrepih za izvajanje te konvencije, ki jih zahteva konferenca držav pogodbenic. Konferenca držav pogodbenic preuči najučinkovitejši način prejemanja informacij in ravnanja na njihovi podlagi, kar med drugim vključuje informacije, ki jih prejme od držav pogodbenic in pristojnih mednarodnih organizacij. Upoštevajo se lahko tudi prispevki ustreznih nevladnih organizacij, ki so pravilno akreditirane v skladu s postopki, ki jih določi konferenca držav pogodbenic.

7. V skladu s četrtem do šestim odstavkom tega člena konferenca držav pogodbenic, če meni, da je to potrebno, ustanovi kakršen koli primeren organ ali telo za učinkovito izvajanje konvencije.

64. člen *Sekretariat*

1. Generalni sekretar Združenih narodov konferenci držav pogodbenic konvencije zagotovi potrebne storitve sekretariata.

2. Sekretariat:

(a) pomaga konferenci držav pogodbenic pri izvajanju dejavnosti iz 63. člena te konvencije ter ureja in zagotavlja potrebne storitve za zasedanja konference držav pogodbenic;

(b) na prošnjo pomaga državam pogodbenicam pri zagotavljanju informacij konferenci držav pogodbenic, kakor je predvideno v petem in šestem odstavku 63. člena te konvencije, in

(c) zagotavlja potrebno usklajevanje s sekretariati ustreznih mednarodnih in regionalnih organizacij.

VIII. poglavje

Končne določbe

65. člen

Izvajanje konvencije

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava sprejme potrebne ukrepe, vključno z zakonodajnimi in upravnimi, za zagotovitev izpolnjevanja svojih obveznosti po tej konvenciji.
2. Vsaka država pogodbenica lahko za preprečevanje korupcije in boj proti njej sprejme strožje ali ostrejše ukrepe, kakor so določeni v tej konvenciji.

66. člen

Reševanje sporov

1. Države pogodbenice si prizadevajo reševati spore zaradi razlage ali uporabe te konvencije s pogajanjem.
2. Spor med dvema ali več državami pogodbenicami zaradi razlage ali uporabe te konvencije, ki ga v razumnem času ni mogoče rešiti s pogajanjem, se na predlog ene države pogodbenice predloži v arbitražo. Če se države pogodbenice v šestih mesecih po predlogu za arbitražo ne morejo dogovoriti o organizaciji arbitraže, lahko vsaka država pogodbenica predloži spor Meddržavnemu sodišču v skladu z njegovim statutom.
3. Država pogodbenica lahko ob podpisu, ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi te konvencije ali pristopu k njej izjavi, da se ne šteje za zavezano po prejšnjem odstavku. Drugi odstavek tega člena drugih držav pogodbenic v odnosu do države pogodbenice, ki je dala tak pridržek, ne zavezuje.
4. Država pogodbenica, ki je dala pridržek v skladu s prejšnjim odstavkom, ga lahko kadar koli umakne z uradnim obvestilom generalnemu sekretarju Združenih narodov.

67. člen

Podpis, ratifikacija, sprejetje, odobritev in pristop

1. Ta konvencija je vsem državam na voljo za podpis od 9. do 11. decembra 2003 v Meridi v Mehiki in nato do 9. decembra 2005 na sedežu Združenih narodov v New Yorku.

2. Ta konvencija je na voljo za podpis tudi regionalnim organizacijam za gospodarsko povezovanje, če je vsaj ena država članica te organizacije podpisala to konvencijo v skladu s prejšnjim odstavkom.

3. To konvencijo je treba ratificirati, sprejeti ali odobriti. Listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi se deponirajo generalnemu sekretarju Združenih narodov. Regionalna organizacija za gospodarsko povezovanje lahko deponira svojo listino o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi, če je tako storila vsaj ena njena država članica. V listini o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi ta organizacija izjavi, kakšen je obseg njene pristojnosti za zadeve, ki jih ureja ta konvencija. Ta organizacija obvesti depozitarja tudi o vsaki pomembni spremembi obsega svojih pristojnosti.

4. K tej konvenciji lahko pristopi katera koli država ali regionalna organizacija za gospodarsko povezovanje, katere vsaj ena država članica je pogodbenica te konvencije. Listine o pristopu se deponirajo pri generalnemu sekretarju Združenih narodov. Regionalna organizacija za gospodarsko povezovanje ob pristopu izjavi, kakšen je obseg njenih pristojnosti glede zadev, ki jih ureja ta konvencija. Ta organizacija obvesti depozitarja tudi o vsaki pomembni spremembi glede obsega svojih pristojnosti.

68. člen *Začetek veljavnosti*

1. Ta konvencija začne veljati devetdeseti dan po datumu deponiranja tridesete listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu. Po tem odstavku se listina, ki jo deponira regionalna organizacija za gospodarsko povezovanje, ne šteje za dodatno k tistim, ki so jih deponirale države članice takšne organizacije.

2. Za državo ali regionalno organizacijo za gospodarsko povezovanje, ki ratificira, sprejme, odobri to konvencijo ali k njej pristopi po deponiranju tridesete listine, začne ta konvencija veljati trideseti dan po datumu deponiranja ustrezne listine te države ali organizacije, ali z dnem, ko ta konvencija začne veljati v skladu s prejšnjim odstavkom, kar je pozneje.

69. člen *Sprememba*

1. Po petih letih po začetku veljavnosti te konvencije lahko država pogodbenica predlaga spremembo in jo pošlje generalnemu sekretarju Združenih narodov, ki predlagano spremembo pošlje državam pogodbenicam in konferenci držav pogodbenic konvencije v obravnavo in odločanje o predlogu. Konferenca držav pristopnic stori vse, da doseže soglasje o vsaki

spremembi. Če so izčrpana vsa prizadevanja za soglasje in ni bil dosežen sporazum, je za sprejetje spremembe potrebna dvetretjinska večina držav pogodbenic, ki so navzoče in glasujejo na sestanku konference držav pogodbenic.

2. Regionalne organizacije za gospodarsko povezovanje v zadevah iz svojih pristojnosti uresničujejo svojo glasovalno pravico po tem členu s številom glasov, ki je enako številu njihovih držav članic, ki so pogodbenice te konvencije. Take organizacije ne smejo uresničevati svoje glasovalne pravice, če njihove države članice uresničujejo svoje, in obratno.

3. Države pogodbenice morajo ratificirati, sprejeti ali odobriti spremembo, sprejeto v skladu s prvim odstavkom tega člena.

4. Sprememba, sprejeta v skladu s prvim odstavkom tega člena, začne za državo pogodbenico veljati devetdeset dni po datumu deponiranja listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi take spremembe pri generalnem sekretarju Združenih narodov.

5. Ko sprememba začne veljati, je zavezujoča za tiste države pogodbenice, ki so izrazile soglasje, da jih zavezuje. Druge države pogodbenice pa še naprej zavezujejo določbe te konvencije in vse prejšnje spremembe, ki so jih ratificirale, sprejele ali odobrile.

70. člen Odpoved

1. Država pogodbenica lahko odpove to konvencijo s pisnim obvestilom generalnemu sekretarju Združenih narodov. Odpoved začne veljati eno leto po tem, ko je generalni sekretar prejel uradno obvestilo.

2. Regionalna organizacija za gospodarsko povezovanje preneha biti pogodbenica te konvencije, ko jo odpovejo vse njene države članice.

71. člen Depozitar in jeziki

1. Depozitar te konvencije je generalni sekretar Združenih narodov.

2. Izvirnik te konvencije, katerega besedila v angleškem, arabskem, francoskem, kitajskem, ruskem in španskem jeziku so enako verodostojna, se deponira pri generalnem sekretarju Združenih narodov.

V POTRDITEV NAVEDENEGA so podpisani pooblaščenci, ki so jih za to pravilno pooblastile njihove vlade, podpisali to konvencijo.

Zakon o ratifikaciji Konvencije Združenih narodov proti korupciji je bil objavljen v Uradnem listu RS, št. 5/08.